

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre. . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 "
Negyed évre. . . . . 1 "

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:
minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztőség:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kivételével két hétig vissz-
szabadítjuk.

Az arckép titka.

— Beszély. —

Irta: Balázs Sándor.

(Folytatás.)

És miért nem? — kérde Szabó ur kihívólag és némi nehezteléssel, mert hogy épen ez oldalról merüljön fel ellenállás javaslata ellen, arra nem volt elkészülve

Fehér ur kissé habozott a felelettel. Meglátszott arcán, hogy zavarban van.

Valóban volt is oka rá. Kellemetlen igazságokat nem könnyű dolog valakinek szemébe mondani. Kivált ha tudjuk, hogy az érzékeny részt fog érinteni.

De utoljára is nem vonulhatott vissza; támogatnia kellett nézetét. Azért hát rászánta magát, hogy beleharap a savanyu almába.

— Azért nem tanácsolhatom Pali öcsémnek, hogy kereskedővé legyen, mert boldogult barátunk nagy tévedésben volt, midőn azt állította, hogy e pályán valaki könnyen tehet önállóságra szert. Ellenkezőleg. Itt legnehezebb önállóságra jutni. Ide nem elég az egyéni szorgalom, tevékenység, itt a szerencse játsza a főszerepet. Sőt még ez sem elég. Hogy ne kerülgessem tovább a forró kását, megmondom nyíltan hogy ide vagyon, pénz, tőke kell. A kinek ez nincs, az önálló üzletet soha sem kezdhet, vagy legfőlegb oly korában, a midőn ez önállóságának valami nagy hasznát nem igen veheti. A mi

dőn már sokkal öregebb, hogysen családot alapíthatna, s így a szegény legény ha kereskedővé lesz, előrelátólag bús egyedüliségre kárhoztatja öreg napjait. Ettől pedig szeretném Pali öcsémet fölmenteni!

Fehér ur e láthatólag nagy erejébe került mondókája után, oly ember önérzetével dőlt hátra karosszékebe, a ki kellemetlen és nehéz kötelességet teljesített.

Szavait csend követte.

Sokáig senki sem szólt semmit. A társaság tagjai megelégedtek vele, hogy bámuló és meglepett tekintettel bámuljanak egymás szemébe.

És erre valóban kellő ok is létezett.

Az egész világ tudta, hogy Fehér ur szegény szülék gyermeke, hogy senkitől nem örökölt egy fillért se, hogy felesége a bebutorozáson kívül semmi hozományt nem vitt házába, s hogy e szerint neki csak saját megtakarításából és szilárd magaviseletével szerzett hitellel kellett üzletét megkezdenie. S ma mégis vagyonos ember.

Feltűnhetett tehát, hogy mégis így beszél s saját példája ellenére és azzal nyílt ellentmondásban csupán a pénztől, a tőkétől teszi függővé a kereskedői pályá sikerét. Ő, a kiról az egész világ tudta, hogy soha sem

soha sem rendelkezett más tőkével, mint a melyet saját munkásságával és megtakarításával szerzett.

Szabó ur nem is mulasztotta el ezt szemére hányni, s azt kérdezte tőle, hogy minő joggal meri mástól azt a lelkiert, szilárdságot és takarékosági képességet megtagadni, a minék maga köszöni vagyonát és jelenlegi kedvező állását? A mi egynek, sőt száznak sikerült, miért ne sikerüljön a százegyediknek is? Valóban nem képes megérteni viseletét.

Kókai tanár e határozott fellépés folytán neki bátorodván, még tovább ment, s azt állította, hogy erre csak a Paliban általa fölismert valamely jellembeli fogyatkozás jogosíthatná fel őt, a miről ő legalább mitsem tud, s a mit a gyermek jövője érdekében Fehér urnak elutasíthatlan kötelessége az anya és a ház barátai előtt feltárni.

Pali e szavak hallattára hangos zokogásban tört ki, Derneyné asszony pedig kipirult arccal fordult a kereskedőhöz, felindult hangon felszólítván őt, hogy tudassa, mily hibát fedezett fel fiában, hogy oly szigoruan mer itélni felette.

Kinos szünet következett be.

Mindenki tekintete a kereskedő arcára volt szegezve, ki láthatólag meg volt zavarodva, s darabig szó nélkül izgett-mozgott székén.

Végre odahajlott nejéhez, s valamit sugott fülébe.

Ez kis idejű habozás után, igenlőleg bólintott fejével, mire Fehér ur, láthatólag megkönnyebbült szívvvel a társasághoz fordult, s mindenekelőtt kikérte magának, hogy ne csavarják el szavai értelmét, s ne fogjanak reá oly dolgokat, miket eszeágában sem volt mondani vagy csak gondolni is.

Mit mondott ő? Ő csak anyit mondott, hogy pénztőke nélkül ma már nem nyithatni kereskedő-üzletet. A verseny nagy és csak a kész tőke teszi az embert versenyképesé. Csak a megszilárdult, a nem kért, de ön kénynt felajánlott hitel nyújt előnyt. Az ujjoncok által keresett és kért hitel oly drága, hogy azt a verseny által nyomott üzlet nem bírja meg. Innen a sok és gyors bukás. Tíz megnyitott új üzlet közül kilenc elbukik s az az egy, mely megmarad, nem hitelre, hanem kész tőkére alapított. Ezek uraim statisztikai adatok, melyeket, ha fáradságot vesznek rá maguknak, hogy meggyőződést szerezzenek, önök is igazaknak fognak találni. De önök reám és saját példámra hivatkoznak, s azt hozzák fel ellenem, hogy nekem sem volt vagyonom, hogy én is csak csekély megtakarított összegecskémrel nyitottam meg üzletemet s az mégis fennáll és hála istennek elég szilárd alapon.

Igaz, nem tagadom, sőt azt hiszem jogom van büszkének lenni reá. De vegyék tekintetbe önök az idők különbségét. Szerény kis helyiségben kezdtem üzletemet, melynek bére egész évre nem tett ki anyit, mint a menyit a mai üzletek negyedévre kénytelenek fizetni. A fölszerelés, berendezés a legszerényebb volt, ma a verseny fényt és pompát kíván. Ha ma kellene üzletet nyitnom, szerény kis tőkészkém, a mivel akkor rendelkeztem, arra sem volna elég, a menyit ma csak a külső fényre és pompára költenek az emberek. Aztán nem kelle fölösleges számu segédeket fogadnom, mielőtt még tudhatnám, lesz-e dolguk vagy nem lesz? Ketten voltunk nőmmel, ki két segéddel is felért, s emellett még szerény háztartásunkat is rendben tudta tartani. Nem akarom izetlen bókokal elhalmozni őt, mert hisz már otthon igénytelennek és dolgoznak volt nevelve. Ma már nem így nevelik a leányokat, azért nincsenek többé ilyen asszonyok. Ma a fiatal kereskedő nejének egyéb dolga van, mint férje üzletében ülni. Ma már nagyok az igények, a világ megváltozott. Ha ma lennék fiatal ember, akkori tőkémrel nem mernék üzletet nyitni! Örök segéd maradnék vagy más életmódhoz folyamodnám. Ezért vagyok ellene, hogy Pali barátunk kereskedővé legyen.

De az én példám különben nem irányadó. Nem

mindenkit ér oly különös segítség és szerencse, a minőre én találtam

A világ mit sem tud még erről, még önök sem, a kivel szerencsém van közelebbi barátságban élni. Önök sem tudták volna meg soha, ha e komoly pillanat a midőn fiatal barátunk jövőjéről kell határoznunk, nem parancsolná, hogy elbeszéljem önöknek.

Látni fogják ebből, hogy én sem csupán saját szorgalmamnak köszönhetem mai állásomat. Hogy ama segítség nélkül, melyre pályám kezdetén találtam, talán én is áldozatul estem volna az idők gonosz forgásának, vagy ha összes erőfeszítésemmel sikerült volna is talán magamat fentartanom, üzletemet bizonyára nem növelhettem és terjeszthettem volna mai állapotjára. Ma sem lennék más ama kis szatócsok egyikénél, kiknek az évnegyed közeledése mindig gondot ad, s kik elégtelnek vallják magukat, ha mátol holnapra tengődni képesek s fizetéseiket pontosan teljesíthetik.

Ma a világ könnyelmű és vakmerő. A kereskedés szerencsejátékká vált, melyhez az emberek nem pontos kiszámítások alapján fognak többé, hanem csak játsszani akarnak s számításaikban a véletlen és a szerencse képezik a főtenyezőket!

Hallgassák meg kérem történetemet, s látni fogják, hogy nem festek szándékosan sötét színekkel, s hogy teljesen igazam volt, midőn azt állítottam, hogy tulajdonképen én sem nem saját szorgalmamnak, ügyességemnek köszönhetem mai vagyonomat, hanem csak véletlen szerencsének, melyre azonban nem mindenki számíthat.

Ha hiúságomra hallgatnék csupán e pillanatban, akkor nem lenne szabad elbeszélnem történetemet, melynek megismerése bizonyára csökkenteni fogja az önök szemében érdememet, de itt kötelességről van szó, melynek fel kell áldoznom hiúságomat.

Hallják tehát.

(Folytatása köv.)

Viszontlátáskor.

I.

Nézed halvány arcom
Lecsüggött fejemet,
Könytengerben úszó
Mélabús szememet.

Nem a régi többé,
Nincs meg tüze fénye! . . .
De hisz ha ég folyton
Végre ki ne égne?!

Szenvedtem én sokat . . .
Ó de mennyit érted: . . .
Hiába mondanám . . .
Te azt úgy sem érted.

Gunykacaj, rágalom! . . .
Ó de mennyi . . . mennyi! . . .
. . . E kijátszott szívet
Nem érti meg senki!

II.

Ne említsd a multat,
Fáj az nekem nagyon! . . .

Ne kérdezd hogy miért.
Ezt én nem mondhatom.

Nincsen hozzá öröm
Nem visz rá a lelkem.
O hogy én még neked
Egykor hinni mertem!

Hittem gyémánt szemed
Bűbajos egének,
Örülségbe ejtő
Csókjaid hevének! . . .

Hittem . . . ó hittem én
Mindent, mindent neked! . . .
. . . O hogy ez a szív csak
Sajg és meg nem reped!

Ifj. Nagy György

Farsang utáni komoly tréfa.

Novella.

Irta: Vasvári Ferenc.

(Folytatás.)

— Egy gyönyörű leánytól kaptam, mint szerelmi zálogot; de ki semmi előnyben sincs fölötted.

— Nevezze meg . . . ismerni akarom! . . .

Ákos kis kézi tükröt vett kezébe s azt neje elé tartá, mialatt gyöngéden megfogta kezét.

— Alice . . . hát már nem ismered e hajfürtöt? Nem emlíkezel többé arra a pillanatra, melyben nekem adtad?

A szép nő arcát sötét pir borította el; — most az egyszer igazán meg volt szegényülve.

De azért megkellett tennie ellenvetéseit.

— Mikor annyi okot adsz a féltékenységre! — Hogyan juthatott volna eszembe, hogy saját hajfürtömet, amit leánykoromban adtam, hordod tárcádban, — midőn már két év óta csak asztaliókodban tartottad?

— Egyszerű dolog, édesem. Meg akartalak lepni valamivel s hogy ez megtörténhessék, szükségem volt a hajfürtre. — A meglepetés ott van a dohozban, tekintsd meg.

Alice a dohozból egy drága „signon“ vett ki, melynek színe tökéletesen megegyezett hajával.

Örömeben nagyot kiáltott: ugrálni kezdet, mint gyermek, majd férje nyakába borult s csókokkal halmozá — a gyöngédet, a figyelmest, — s hasonlíthatlanul —

Gyöngé férj! Valóban e nőnek nem szerezhettél volna nagyobb örömet, mint a minőt e hitvány belondos divat-cikkkel okoztál.

Ime? Egy opusod Ákos családi boldogságából. . . melyhez hasonló hetenkint ismétlődött.

S azt hiszi valaki, hogy most az egyszer Alice csakugyan belátta hibáját s iparkodott megjavulni? . . . Oh, a világért sem! — Ő ezután is csak a régi maradt; a gyanakvó, szekant, elégtelen nő.

A farsang utósó hetében, egy jótékony célból rendezett táncvigalomban mindketten részt vettek.

Alice feltűnő gondolatlansággal, majdnem könnyelműséggel adta át magát a vigalomnak. Különösen sokat foglalkozott X. fiatal huszárcapitánnyal, ki legkönnyebb táncosként volt ismeretes; de argusi szeméit pillanatra sem vette le egészen férjéről.

Ákos türelmesen, a hű s önfeláldozó férjek példá-

nyaként töltötte az időt; — kerülye a hölgytársaságot s megvonva magát a táncról.

Tudta ő szegény, hogy miért teszi! . . . Szerette a házi békét s félt annak megtörésére, bármily ártatlan tettel is okot adni.

Őt valamikor, mikor még nőtlen volt, a legjobb táncosok és társalgók közé számították; — s voltak, kik most megrótták visszavonultságáért.

Ákos talált mentő okokat.

Ah, azok a fekete szemek, le nem vették volna a reá irányzott törként ható sugarakat.

Röstelte a dolgot; de mit tehetett róla?

Azonban nemsokára észrevette, hogy itt-ott sugdosnak valami fölött; feléje integetnek, — titkon nevetgélnek; s mindez oly gúnyoros ssinezettel történt, mely sértette őt és fájt neki.

A sugdosók szavai nemsokára füléig hatottak.

— Nézzétek azt az Ákost, olyan mint egy birka; úgy áll, mintha gypszbe volna öntve a két térde-kalácsa, meg sem mozdulna.

— A feleségétől fél, elégszer kikapott tőle.

— Szegény papucshós! Félti a bőrét. — Tán biz meg is szokta ütlegelni néha az a kis menyecske?

— Hagyjátok szegényt! — Ő még lélegzetet sem mer venni a felesége előtt, míg az ugyancsak udvaroltat magának a csinos huszárcapitány által.

— Szegény férj!

— Szegény Ákos!

— Szegény papucshós . . .

— Szegény bolond!

— Ákossal fölfordult a világ. — Ezt neki mind hallani kellett; s el kellett tűrnie, még csak meg sem cáfolhatta; mert igazuk volt az elménkedőknek!

Szégyenpir borította el arcát s rohant neje felé, hogy a kitüntetett kapitányt arcul üsse, tolakodónak nevezze, nejét haza ragadja, ott bezárja; azután rohanjon vissza s verekedjék meg a kapitánnyal.

Szerencsére nem tette.

Z.-né, fiatal özvegy jött feléje; szép hölgy, holló-fekete dús hajzata ideális fürtökben köríté magas, ives homlokát s nagy, sötétkék szemében, csábitó, ingerlő tűz égett.

Ákos meglátta őt s ez más gondolatot támasztot benne.

Azt gondolta, hogy ha már a botrány kikerülhetlen, hát legalább olyan legyen, melyből neki haszna van. Hirtelen üdvözlé a szép özveget, karját nyujtá neki s táncra kérte.

A szép nő, nemével s benső öröm kifejezésével fogadta Ákos közeledését s táncba repültek.

A jelenlevők bámulták a papucsvitéznek kikiáltott férj e vakmerőségét; ismerve Aliceot, már készen tarták magukat a botrányra, míg titokban tapsoltak Ákos magaviseletének.

Alice hidegnek, érzéketlennek akart látszani; csak csak alsó ajaka reszketett a belső ingerültségtől. S hogy egyelőre is megboszulhassa magát, kacérkodni kezdett lovagjával, a huszárcapitánnyal, mi azt máborba ejté s vakmerő reményeket ébresztet lobbanékony szívében.

A vigalomnak vége volt.

Ákos udvariasan ajkaihoz emelte a szép özvegy parányi kezét, mely az övét gyöngéden megszorítá; s ő azt vette észre, hogy elváláskor a tekintet, melylyel szeméi találkoztak, érzelmesebb volt s mélyebb értelmű, mint minőt a pusztán udvarias elváláskor, lekötelező köszönetül szoktunk vetni arra, ki mulattatónk volt.

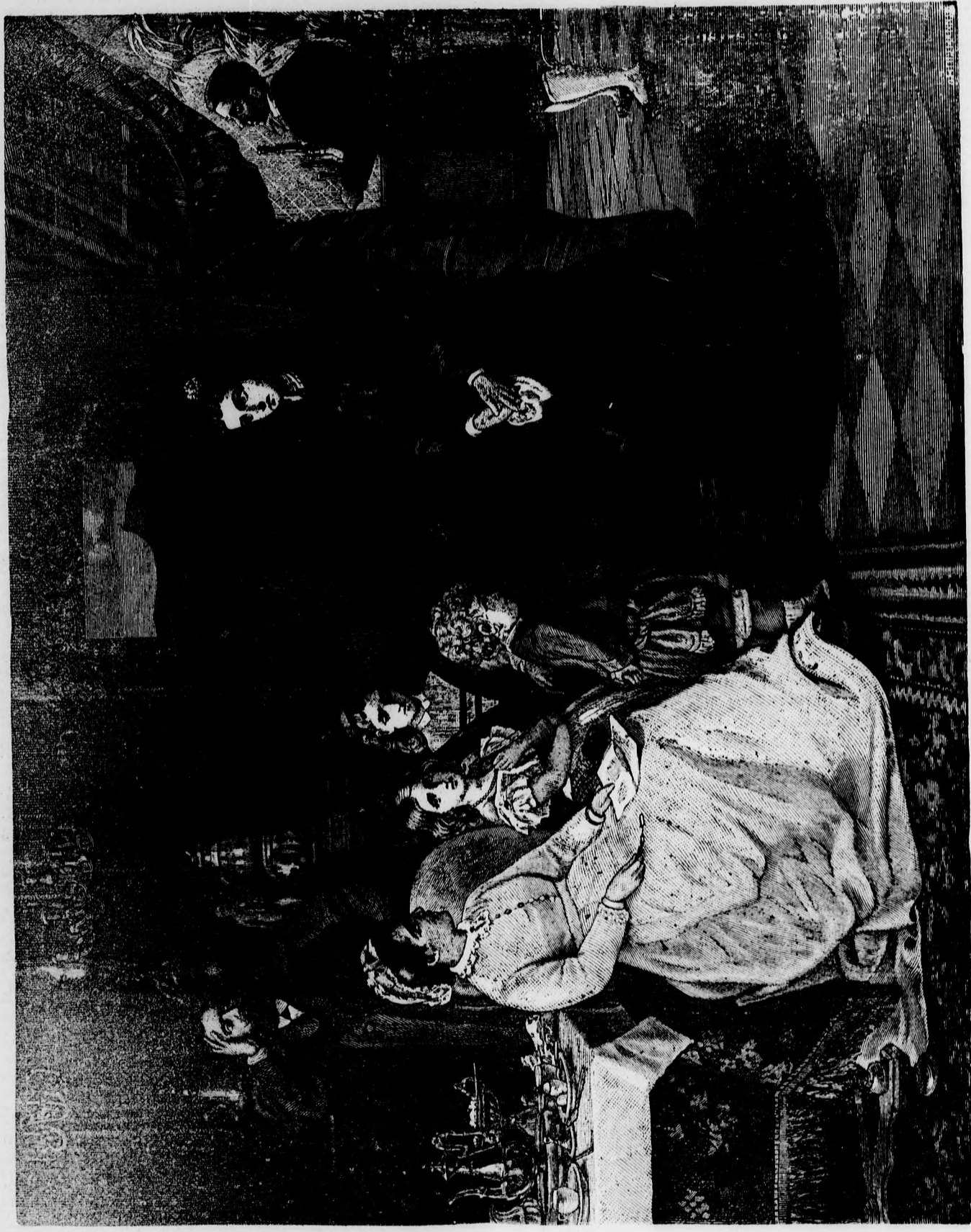
Alice néhány lépésnyire állt e jelenettől s a legcsekélyebb mozzanat sem kerülte ki éber, fürkésző figyelmét. — Midőn férje hozzá ért, karját kivoná a kapitányból s férjeébe ölté, mig lovagjával kezét szorított.

— Tehát egy hét múlva Y ék estélyén! — mondá kacér mosolylyal.

— Viszont fogom élvezhetni a szerencsét, hogy nagy-

sáddal táncolhassak! hódolt, majdnem földig hajolva a remények világában kalandozó kapitány; — s ezzel az elválás is megtörtént.
Alice ez alkalommal diplomatiái fogásokat akart

Ákos sejté, hogy megint valami „róka kullog a kertek alatt.“
Hagyján! majd odább áll, ha megunja magát.
Az egy hét, melyet Alice a huszárcapitánynak em-

A NEVELŐNŐ. (Szövegét lásd a 246. oldalon.)

férje hűtlenségének felfedezésére használni — s addig titokban szándékozott tartani gyanuját. — De nem sikerült: férje inánt való határtalan hideg viseletével elárulta magát.

litett, eltelt; s ő férjével megjelent Y. úr és asszonyság estélyén.
A huszárcapitány már ott volt, várni látszott Alicera s midőn az belépett, sietett kézsókolására.

Kellemes nyugalom. (Szövegét fásd a 246. oldalon.)

Ez estén ismét a feltűnőségig vitték egymásiránti érdekelttségüket.

Jóllehet, Alice ezzel csak boszantani akarta férjét, de azért elég oktanul cselekedett s nem kerülheté ki, hogy a jelenlevők közül, az egyebet művelni nem tudók, ne gyártsanak holmi apró mende-mondákat, melyek Ákosra igen érzékenyül hatottak.

(Folytatása köv.)

A nevelőnő.

(Képpel a 244. oldalon.)

A család együtt van.

Az apró csemeték legkisebbike kíváncsi tekintetet vet az épen belépett „néni“-re, ki arra lesz hivatva, hogy neveltetésüket vezesse. A két idősebbik leánya mintegy elmélázva, arról látszik gondolkozni: vajon ez a „néni“ is olyan áldott jó lesz-e, mint az, kit körülményei az ő mély fájdalomukra tőlük elszólítottak.

Mama vizsga tekintettel méri végig a tisztelettel, alázatosan előtte álló nőt, mintegy szíve mélyébe ohajtván annak tekinteni, hogy vajjon teljes bizalommal rá bízhatja-e szeretett kisdedei szellemének kiképzését.

Papa a háttérben, a kandallóra könyökölve, titkon szintén végig nézi gyermekeinek leendő nevelőnőjét.

Még Jean figyelmét is magára vonta az egész megjelenésében vonzó fiatal hölgy, kit ki tudja mily körülmények vezettek arra, hogy a gyermeknevelés szép, de terhes és nagy felelőséggel járó terére lépjen, annyira, hogy állva maradt az előszobában, mintegy várva az első bemutatás eredményét.

A vizsgálat jól ütött ki a nevelőnőre.

Elfogadták.

Vajon feltalálja-e majd az új pályán azt a benső megnyugvást, melyre szenvedő vonásaitól ítélve szükség van.

Kellemes nyugalom.

(Képpel a 245. oldalon.)

Vége az ebédnek. Jean maga is kibékülvén délebedre saját gyomrával, a park illatos árnyában levő padra dől Gimmes és Pykel valódi új fundlandi ebek társaságában, s azokkal együtt édes álomra szenderül. A maga részéről álmódva a nagy boldogságról, midőn a méltóság asszony pajkos komornáját, a bájos Susannet sajátjának mondva, megtakargatott pénzcsekkjükből épített otthonukban végleges nyugalomra vonulhatnak.

Az idilli jelenetet élénken és hiven adja vissza Friedberg barátunk mesteri vésője.

Pan s a bacchansnök.

(Képpel a 248. és 249. oldalon.)

Ezuttal a művészileg legjelentékenyebb festmény-nyel ismertetjük meg olvasóinkat, melyet a bécsi művész-társaság erélyes elnöke Felix Jenő az utóbbi évek folyamában alkotott. A kép egész Németországot bejárta s mindenütt a megtisztelő elismerést aratta. Felix az ilyenmü feladatok megoldásában kiváló lelkiismeretességgel járván el a jelen kép kompozíciójára s kivitelére is sok időt és fáradságot fordított, s valóban elragadó festményt hozott létre. A kép tárgya Pan s a bacchansnök, kik túlradó életkedvükben Pannak hódolnak, álló szobrának bort és gyümölcsöt ajánlván. Az üde alakok egyike jobb karjával átölve a faunszerűleg mosolygó istent, míg baljával tartja a mámorosító nedvvel töltött csészét tartja ajakához; mintha azt vélné, hogy annak tüzével életre költheti a hideg szobrot. Eme bacchansnő alakja bájosan mozgékony s buja mozgékony-ságával jötevé ellentétben áll társával, ki a szobor lábánál jobb karjára támaszkodva eped s Pannak fölemelt balkezében szőlőt

nyújt. Ez az alak finoman alkalmazott vonalokban szintén mozgékony s épen oly megnyerő befolyást gyakorolna, mint a másik, ha ballábának tartása nem szenvedne a szándékos mesterkéeltségben. A mint a kompozíció nagy körvonalaiban eurithmikusan van lezárva, ugy a formák képzése is érett felfogásra mutat a szépség vonásainak s a karnacio általában eleven s a jólérezéstől ragyogó egésséget kilehelő. A tájkép s a melléktárgyak is szerencsésen választottak és jól színezvék, ugy hogy a csoport hatásosan válik ki a háttérből s mégis teljes öszhang ömlik el az egész képen.

Felix Jenő, ki a bécsi fiatalabb művészek közt minden tekintetben kiváló helyet foglal el, született Bécsben, 1836. ápril 27-én; gymnázialis és bölcsészeti tanulmányait nagy szorgalommal bevégezvén, már a jogi tan-szakra is beiratkozott, midőn szíve vonalmát követve, a művészethez fordult s Waldmüller tanítványává lett. Aki korunk eme nagy genre-festőjének rendszerét ismeri, tudja azt is, hogy az oly szilárd tehetségnek, minő Felixé, rövid idő alatt jelentékeny haladást kellett tennie. Waldmüller legelőbb is a természet tanulmányozására s az emberi test helyes lerajzolásának elsajátítására utasította tanítványát. Aki elérte azt, hogy az embert művészi-leg utánalkothatja, — szokta volt mondani a mester, — annak minden más is sikerülni fog, az a fákat és állatokat szintén eltalálja, s a ki megtanulta a pihenő vagy eszelekvő emberek csoportját összeállítani, az a tájképet is izlésesen képes visszaadni.

Felix épen oly buzgó, mint háladatos tanítványa volt Waldmüllernek, s még ma is érzékenyül, ha visz-szagondol azokra az órákra, melyeket a kitűnő mester vezetése alatt töltött.

Felix nyilvánosság elé került, első sikerült műve „az olvasó barát“ volt, melyet nemsokára több is követett, mint „Hero és Leander“, „A kis köszöntők“, „Szent György a sárkánnyal“, „Madonna a gyermekkel“, és „Maria immaculata“.

Több évre terjedő tartózkodása Párisban a művészsre nézve hathatós befolyást gyakorolt; nézete tá-gult, technikája szabadabbá, felfogása önállóvá vált; Páris akkor a festő művészet dolgában ugyanis az első helyet foglalta el; a legnagyobb mesterek, kiknek alkotásai még a bécsi közkiállítás alkalmával is elbájoltak mindenkit, még akkor mind életben voltak, s alkotó erejük teljes birtokában; Felix nemcsak a nyilvános gyűjteményeket és kiállításokat tanulmányozta, hanem darab ideig tanítványa volt a hírneves Cogniet Léonnak.

Bécsbe visszatérvén, Felix további műutazásokat tett Olasz-, Németországban, Belgiumban és Franciaországban.

Felix különben nemcsak mint művész bir kiváló jelentőséggel, hanem mint művész társainak támoga-tója, s azok érdekeinek erélyes védője is.

Mint művész tehetséges és fáradhatatlan; a köz-életben pedig nyílt, becsületes jellem, hü barát, s minden jó és szépért lelkesülni tudó férfiú. Múterme a bécsi legelőkelőbbek egyike. A Kahlenberg-hegyen általa épített ház is a valódi művészeti szeszély kifejezése.

Szép Juliska

— (Románc.) —

Rozzant házban, rozzant ágyon
Beteg asszony, szegény asszony. —
Édes lányom, jó kis lányom,
Éhes vagyok — enni vágyom! —
Éhes vagyok — enni vágyom!

Rozzant házban, szűk konyhában
Jó leányka — szép Juliska
Keres, kutat, — sehol semmi! — —
Szegény asszony! nincs mit enni! —
Szegény asszony! nincs mit enni! —

„Csak két órát — — csak egy órát
Várok szülém, édes!
Rózsát tépek, — mind eladom
S visszajövök majd gazdagon, —
S visszajövök majd gazdagon.“ —

* * *
Rozzant házban, rozzant ágyon
Szegény asszony, beteg asszony. —
Egy órája — kedves lányom!
Jöttöd már alig várom, —
Jöttöd már alig várom. . . .

—
Zajosváros — népes utca, —
Alig látszik vége hossza.
Utca sarkán borús fővel
Szép Juliska — telt kötővel, —
Szép Juliska — telt kötővel, —
Jön egy ifju, csinos, fényes;
Látja Julcsát, — megszólítja:
— „Homlokodon sötét ború,
Mért vagy, kis lány, oly szomorú? —
Mért vagy, kis lány, oly szomorú? —

„Homlokodon sötét ború,
Azért vagyok oly szomorú,
Anyám, szegény, éhes, beteg — —
És rózsám nem kell senkinek!“

„Jöszte velem, hozd a rózsát,
Mind megveszem, — gazdag vagyok?!
Néz a lányka, haboz remeg — —
Már ilyen hogy is tenne meg!? . . . .
Már ilyen hogy tett volna meg!? . . . .

* * *
Rozzant házban, rozzant ágyon,
Beteg asszony, szegény asszony,
Kékül, sárgul arca, szája, — —
Kedves lányát alig várja, —
Szép Juliskát alig várja . . .

—
. . . . Jaj istenem! én teremtőm!
Mit akar még? — — Nem, nem, soha!!
„Bohó kis lány, mit félsz? Ne bándd!
Hisz' meggyógyul édes anyád, —
Hisz' meggyógyul édes anyád!? . . .

* * *
. . . . Szép Juliska, jó Juliska!
Eladtad már a rózsádat? — —
Arany, ezüst egytől egyig — — —
Csak úgy ragyog, — csak úgy fénylik, —
Csak úgy ragyog, — csak úgy fénylik. —

. . . Szép Juliska, jó Juliska,
Hova, hova az istenért?! — —
Bomlott hajad, — ruhád — — magad,
S szemedből a köny mért szakad? —
S szemedből a köny mért szakad? —

. . . Szép Juliska, jó Juliska!
Loptál talán — s most kergetnek,
Hogy úgy rohansz, mint a szélvész? . . .
Minden ember utánad néz, —
Minden ember csak téged néz! —

. . . Szép Juliska, jó Juliska!
Ne menj, ne fuss arra, kérlek!
Viz van ottan, körülötted, —
Összecsap az majd fölötted —
— Összecsapott már fölötted!

* * *
Rozzant házban, rozzant ágyon
Beteg asszony, szegény asszony
— Két órája — — négy órája — —
Szép Juliskát alig várja, — —
Szép Julcsát hiába várja.

Marcal Elemér.

Divatos szerelem.

„Óh Clarisse, mint szeretlek, mint imádlak téged! Érted dobogó szívemből a szent szerelem lángoló szövétnekét csak a kérlelhetetlen halál fogja kiolthatni! De lehetne-e téged nem szeretni? Ez ajkakat, melyek ezüst csengésénél a fülemülék elnémulnak; e szemeket, melyeknek titkolt, kéjteli tűzében isten a paradicsomot és menyországomat engedi latnom; e homlokot, melyre az istenség a teremtés ihlettségében szűz havát csepegtet; e hajzatot, mely angyali fődét mint korona díszíti, s melynek minden szála egy-egy fénysugár, — mely elől a nap pirulva látszik elbujni, szégyenelve, hogy fénye nem oly tündöklő; ez arcot, melynek bársony zománcán, szived lágy dobogásának s kebled édes sohájának lehetete harmatként rezeg; e termetet, minővel az istenek a nymphákat sem áldották meg, s mely egy Rafael ecsetét zavarba hozta volna. Óh Clarisse, Clarisse! mily boldog vagyok, hogy három nap mulva nőmnek foglak nevezhetni! Egyedüli s legszentebb törekvésem csak az lesz, téged is boldoggá tenni; szived legkisebb vágyát és parancsát rabszolgaként fogom teljesíteni, s ha valamit nem szerezhetek meg e földön, úgy az egekbe fő . . .“ — „Ne ígérj túl sokat, Aladár!“ — „Óh én mindent meg fogok tenni, anyira szeretlek!“ — „Óh mint kedvellek, Aladár!“ — „Nem tudnék nélkülöd e világon élni; kitépném testemből szívemet, s úgy vetnék véget ez életnek, ha téged nem birhatnálak.“ — „Boldogtalan lennék, ha megszűnnél szeretni? Milyen gondolat . . . ez lehetetlenség!“ — Ezzel jobbával nyakát, baljával pedig derekát karolta át; az ajkak halkán rebegék: „holtomiglan-holtodiglan!“ — mely kenetteljes szavakat hosszú csók pecsételte meg.

Esti-szürkület óta ültek már együtt egy viruló jazmin-lomb alatt a szerelmesek. Most az est beállott, s a hold sápadt arcával trónusába helyezkedék a halhatatlan istenek lakai körül. Aladár és Clarisse már nem enyelegtek, komolyakká lőnek. Aladár karja ugyan még Clarisse nyakán pihen, de szemei majd az égen és holdon, majd a szendergő földön tévelyegnek. — „Ábrándozol Aladár?“ — töré meg a csendet Clarisse. „Nem, Clarisse!“ — „De oly hallgatag vagy.“ — „Nem lehet az ember mindig vig.“ — „Igazad barátom. A komolyság nagyon is megkívánandó, különösen ha az ember már eleget nevetett.“ — „Tehát legyünk komolyak!“ — „Nem bánom; beszéljünk tehát jövőnkéről, lakodalunkról és az ezutáni életmódunkról. Kiket fogunk meglátogatni, kik fognak hozzánk jöni s egyáltalán mivel fogjuk az időt kellemessé tenni.“ — Aladár hallgatott; gondolatokba merült s szeméit a földre szegte. „Nézetem szerint“, „jobb volna, ha e pár percet őszinte nyilatkozatok földéítésére fordítanók.“ — „Jól hallottam-e? . . . Nyilatkozatok — mondád? . . . Hát szerelmünk oly homályos, hogy nyilatkozatra van szükségünk?“ — „Óh nem, drága kincsem! Szerelmünk tiszta, világos; én nem ezen értelemben gondolám, hanem csak azt akartam mondani, hogy a netaláni kis titkokat, melyeket eddig nem ismerünk, jó volna kölcsönösen megismertetni; azt hiszem, ezt jobb az esküvő előtt, mint azután megtudni.“ — „Igazad van édes barátom, s örülök, hogy ez indítvánnyal megelőztél, mert őszintén megvallva, van véled olyan közlendőm, mit eddig elhallgattam. Rajta tehát, nyilatkozzál őszintén, mit tőlem is elvárhatsz.“ — „Úgy halld tehát.“ mondá Aladár, „Hogy 29 éves vagyok, s hogy néhány ezer forint évi jövedelemem van, azt tudod. Büntetésre méltó tettet, tudtommal sosem követtem el. Ha a fiatalság kicsapongásainak ki-kitörő özönétől, — mit szabályozni igen, de medrében teljesen elfojtani nem lehet, — néha el is sodortattam, becsületemet mégis szennytelenül megóvtam. Személyemet illetőleg nem volna tehát semmi megjegyzésem, mint . . .“ — „Nos?“ — „Hogy szerencsétlenségemre — parókat kell viselnem,“ nyögé Aladár egy szomorú sohaj kiseretében.

Clarisse e nyilatkozat hallattára, mosolyra erőteté ajkait. De ha esetleg nappal van, Aladár Clarisse arcvonásain észrevehette volna, hogy a paróka említése nem valami kedvező benyomást gyakorolt reá. Szerencsére est van, s Aladár, ki könnyebbülve érzi magát, hogy szívét ezen teheről megszabadítá, bizalmasan folytatá: — „titkom tehát megszűnt előtted titok lenni. Reménylém, hogy te is közölni fogod a tiedet“. Clarisse eleinte szabadkozik, de kedvese kérelmének végre is engedett, — „Tudod“, mondá, „hogy özvegy s 32 éves vagyok. Hozományul viszek anyit, mint menyi birtokod neked van.

Mivelhogy gyakran volt alkalmad engem láthatni,

Másnap reggel Aladár kedvetlenül járt föl s alá szobájában. Úgy látszott, mintha valami nagy terv kivitele vette volna igénybe összes szellemitehetségét. — „Visszalépek!“ mondá végre; íróasztaljához ült s következő sorokat írta:

„Asszonyom! Legnagyobb sajnálkozásomra ki kell jelentenem s önt tisztelettel megkérni, hogy viszonyunkat felbontottnak sziveskedjék tekinteni. E rögtöni megváltozás oka nem más, mint az, hogy egykor fogadalmat tettem, semmi körelmények között oly nőt nőmmé nem tenni, kinek fogai mesterkéltek. Aladár.“

Alig fejezte be azonban a levelet s írta meg a címet midőn Clarissétől következő sorokat vette:

Felix Jenő. (Szövegét lásd a 246. oldalon.)

tehát valóban nem az én hibám, hogy eddig még rajtam semmi sem tünt fel neked, amit nagy sajnálatomra kell megemlítenem, hogy . . . — „Nos?“ — „Hogy . . . felső fogaim mesterkéltek,“ végzé Clarisse, s szivszaggató sohaj tört ki kebeléből. Aladár mosolyogni akart. Ha esetleg nappal van, Clarisse Aladár arcáról leolvashatja, hogy épen nem kellemesen érinté őt a meseteskért fogak megemlítése. Szerencsére azonban est van, s a hold felhő mögé huzódott. Végre elváltak, örök hűséget esküdve egymásnak.

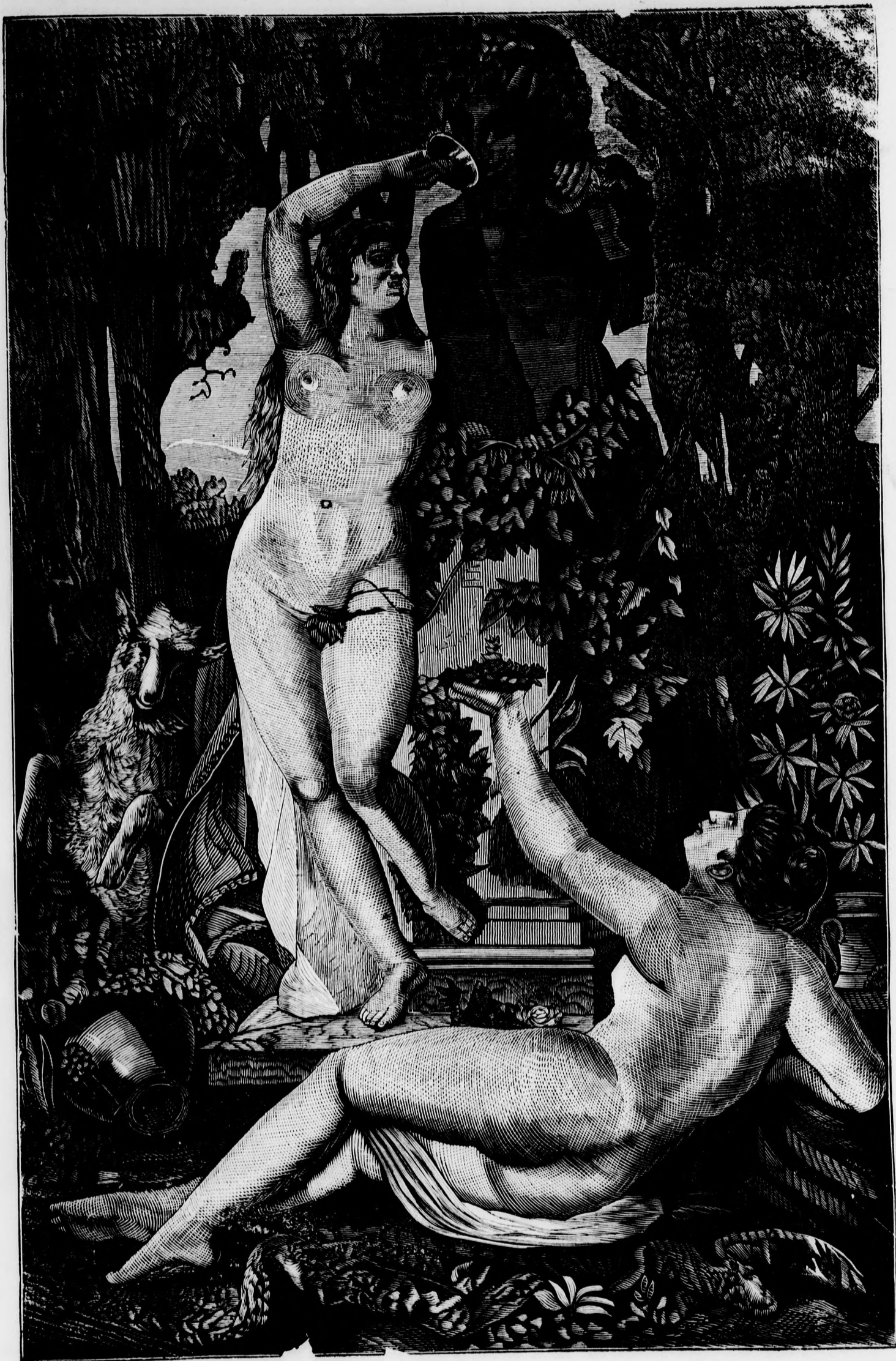
* * *

„Uram! Azon kellemetlen helyzetben vagyok, hogy önt ezennel értesítem, miszerint semmi módon nem lehetek az öné. Öreg férjemnek örvedetes halála után, ki szintén parókát viselt, föltettem magamban csakis oly férfié lenni, kinek saját haja van. Clarisse.“

„Két levél és egy gondolat!“ mormogá Aladár, s megfogadta, hogy máskor a fogakra néz először is.

Clarisse négy hét múlva egy gazdag gróf nejevé lett, kinek — egészen kívánsága szerint — minden bizonynyal sok haja volt a fején, de benne nagyon kevés — ész.

Bojtár Dezső.

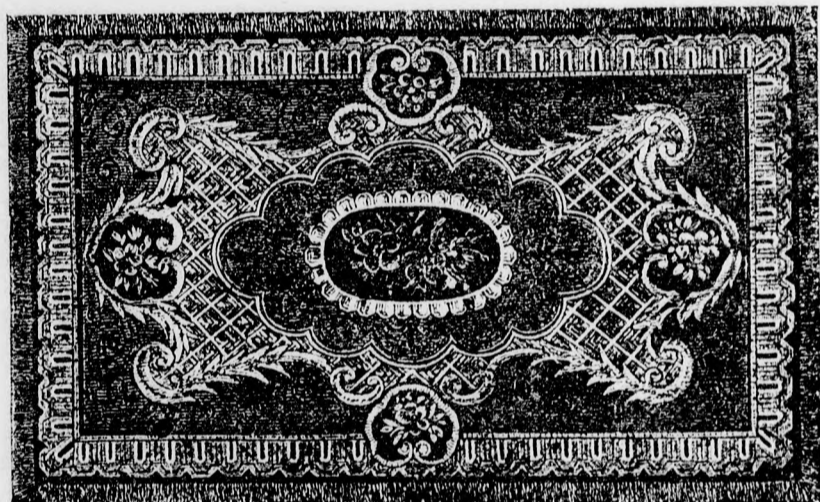

TÖLGY-RÓVAT

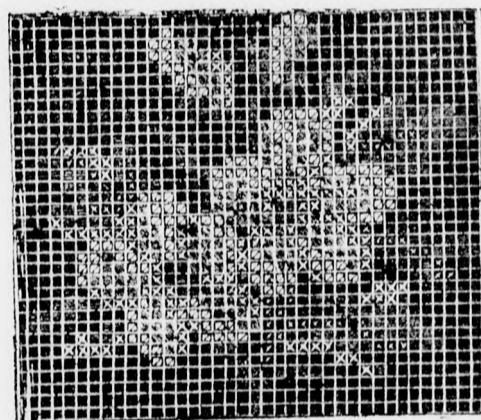
E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónóinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

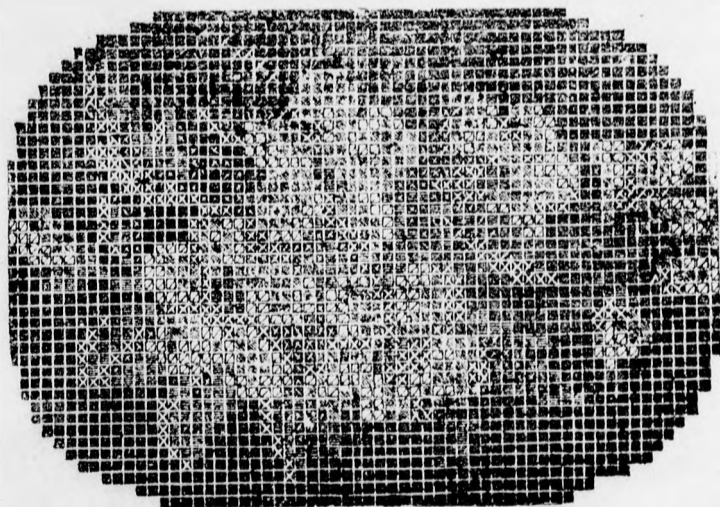
A divat köréből.

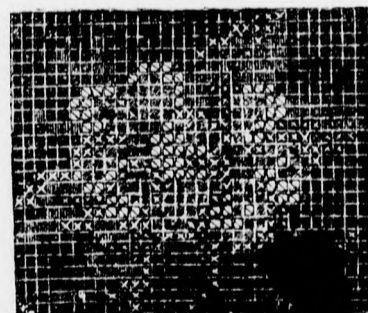
1. szám.

3. szám.

2. szám.

4. szám.

1—4. Szőnyegek, varró- vagy író-asztal alá.

A kanavász megválasztása szerint alakul a szőnyeg nagysága is; mintánk 1. számú kanaváson erős gyapjuval dolgozva 1.5 cent hosszú és 77 cent. széles. Az 1. szám meglehetősen pontossággal visszaadja a színek hatását; s a külső szegélyezés, valamint a világos ara-

beskek vörös rácstalajjal, vörös árnyalatban van tartva, míg minden egyéb meleg vörös barna, mely a virágoknál rózsaszínbe csap át. A medaillonok kitöltése fekete. A 2—4. számok minden részletet megmutatnak a himzéshez, a vonalok a csokrokban a medaillonok közepét jelölik. A szőnyeget fekete gyapjú rojt környezi.

A virágok rövid története.

Az összes virágok történetét megírni ép oly nehéz, mint veghetetlenül kiterjedő munka lenne. Ezenkívül a virágok története bizonyos tekintetekben majdnem mindnél egy és ugyanaz. A világ teremtése óta fennállanak, virágznak és elhalnak. Még az erdőkben és barlangokban igen sok terem, melyek részint figyelembe sem vétetnek, részint pedig az emberiség által nem is ismertetnek; ezek illatukat a csöndes fenyvesek levegőjével vegyítik, még nincsenek Európa meleg-házaiba átültetve, még nem estek a természetbuvárok vizsgálata alá, nincsenek osztályozva és a növénygyűjteményekben még föl nem találhatók. Hagyjuk a vadon e gyermekeit magányukban, boldogságukban, s foglalkozunk azon virágokkal, melyek a mérsékelt égöv alatt tenyésznek, melyek ikertestvérei az emberiség-történetének. diszül szolgálva oltárainak, tartalmas jelképei levén, megénekelve minden kornak minden költője által.

Bár a rózsza a virágok királynőjének nevezetik, mégis az ember önkénytelenül a liliumot fölébe helyezi. Ha a főlseget, a fényt, az illatot, alkatának dicsőségét észleljük, ki ne kiáltana fel: a lilium az isten kiválasztott virága! Az üdvözítő hasonlatának legszebb szövegéül a liliumot választá, mondva: „Nézzétek a réb liliumait, nem dolgoznak, nem fonnak s mégis tündöklőbbben öltözvék, mint Salamon minden dicsőségében.“ Ezen ép oly szelid mint költői kép, melyet az isten fia rajzolt, a liliumnak örök időkre szent, vigaszt nyújtó értelmet biztosított, mert tekintete az isteni ígéretek és jótéteményekre emlékeztet, hirdelve, hogy az, ki a virágokat ékesíti, teremtményeiről sem fog megfélekedni. A lilium szűz Máriának van szentelve. A nyilatkozatmányokat ábrázoló festményeken Gábiel angyal liliumszárat tart kezében.

A nélkül, hogy további kutatásokba bocsátkoznánk, vajon a francia királyok előbbi címerei méheket vagy varangyokat viseltek-e, anyi mégis áll, hogy hetedik Lajos címerét, peeséit és pénzeit liliummal ékesítetté, mely példáját utódai egész ötödik Károlyig hűn követték. A Bourbonok száműzetésével a lilium a címerből eltávolított.

A rózsza valamint a lilium szintén említették a szentírásban. A zsidók főpapjai bizonyos ünnepélyes alkalmakkor fejüket rózsákkal ékesíték, és a menyegző napján az ifju férjek voltak vele díszesítve.

A mythologia azt tartja, hogy a fehér rózsza azon a napon keletkezett, midőn Minerva Jupiter fejéből kiugrott. A vörös színét ezen virág Venus véréből nyeré, ki magát tövisen megsebzé, midőn Adonis segítségére sietett, ki egy vadkan által megsebesített. A rózsza a Venusnak, Amornak, Bachusnak, a Muzsáknak és a háziisteneknek volt szentelve. A legifjabb grácia Aglaja, kifestett rózsát tartott kezében. A nap első órája Aurora ösvényére rózsákat hinte, ki atyjának a napnak tekinteténél ezen virágot könyeivel beharmatozá; a leleményes őskor a harmatnedvű rózsákat a gyermeki szeretet jelképeül tekinté. A görög és római költők művei bebizonyítják, a rózsza, mint vala kedvelve az őskor által. A templomok, a papok, az áldozatok felkoszorúztattak vele, a dísztermek és asztalok ékességeit képezék; a komoly görögök Pliniusz idejében fővegeiket rózsából készítették. Heliogabulus a monda szerint asztalvendégeit akkép fulasztatá meg, hogy azokra rózsalevél záport hullatott.

A középkor is különös előszeretettel viseltetett a rózsák irányában. Minden lovagregényben előfordul, s egy rózsakoszorú a legdicsőbb ajándék volt, melyet a holgy a férfinak nyujthata. A rózsát az egyház is szentesté. Szent Erzsébet egy kosárka rózsával ábrázoltatik, szent Dorottya pedig, a szűzies mártynő, kezében rózsát tart, az irgalmasság és mártyság jelképét.

A mirtus az őskorban Venusnak volt szentelve;

épen így Erato, a menyegzői költemény muzsája is mirtuskoszorúval van lefestve, mi azt bizonyítja, hogy azon értelem, melyet mi neki tulajdonítunk, korántsem újabb eredetű, hanem, hogy a mirtus, mely a menyasszonyt ékesíti „az élet legszebb öröme“, s hogy már az őskorban a szerelem jelképe volt. A zsidók a sátoros ünnep megdicsőítésére ép úgy használták a mirtust, mint a palmaágot és a babért.

Az őskori monda szerint az ibolya nem más mint maga Io nympa, ki, mivel hogy Apolló előtt nem kellő tisztelettel jelent meg, ez okból ibolyává változtatott át. Más monda után Jupiter a tehénre átváltoztatott Io kedvéért a réten ibolyákat növesztetett, melyeket Io megcsodált és — elnyelt. Az ibolyák a háziisteneknek voltak ajánlva, és a temetkezési szertartásoknál hamvvedrekbe szórattak.

A középkorban az ibolyakoszorúk nagyban divatoztak. Giotto festő Laurát, Petrarka muzsáját ibolyakoszorúval festé, s midőn nyolcadik Károly mint győztes Nápolyba vonult, a város hölgyei ibolyakoszorúval tisztelék meg. — Az alázatosság-, szeretetreméltóságot és a szerénységet jelképező ezen kedves virág mégsem maradhatott minden politikai jelentőség nélkül. 1815-ben a bonapartistáknak egyezkedési jelül szolgált, és a waterlooi ütközet után a tuileriákban megtartott első ballon Artois gróf ibolyacsokrokat osztogatott a hölgyek között, mondva: „Az ibolyák az én bátyám a király által megengedett közkegyelemben szintén ben foglaltatnak.

A narcis az ibolya ellenkezőjének mondhatnók, mert díszes, magát karsu póznákon himbáló virágai mintegy iparkodni látszanak, mint kívánnak az emberek szeméit magukra, különösen virágaiknak hófehérére és kelyhük aranyesillagára vonni. A görög mese a narcis keletkezését következőképen adja elő: „Narcis születének, ki igen szép fiu volt, az jóslatott, hogy gyermekük rögtön meghalna, ha magát valahol meglátná. Hogy ezt megakadályozzák, erdőben neveltetett hol sem tükör sem fém nem találtatott, hol magát megláthatta volna. Ezen gondviselés dacára egykor Narcis vadászaton lévén, egy tóhoz ért, melynek viztükreben megpillantá magát, a nézésben anyira elmerült, hogy megfélekedett étel és italról, míg végre őt az istenek virággá változtatták át, mely még most is a folyók partjain virágozik és szépsége dacára fájdalmas beunyomást tesz a nézőre; a narcis a régiek által halálvirágnak neveztetett, melylyel a szigoru nemezist koszoruzák.

A cserjegalagonya, a tavasz disze, a madarak menedékhelye az atheneiek által Hymen istennek vala szentelve. A fiatal lányok társnőjük menyegzőjén cserjegalagonya koszorukat viseltek; és a fákyák, melyek az esketési-oltárt fényükkel világosíták, ezen bokrok fáiból valának metszve. A cserjegalagonya a határok istenének is szentelve volt, mert igen gyakran az egyes birtokok határait jelzé.

A görög mythologia elbeszélése szerint Ajax, miután Achilles fegyverétől legyőzetett s magát kardja élébe döfte, az istenek által jácinttá változtatott át. A görögök Ajax nevét a kedves virág mindegyik levelén olvasni vélték.

Msr az egyptomiak tiszteletteljes előszeretettel viseltettek a titokteljes vizvirág a nenufár iránt. Ezen virág a görögök által a hallgatás istenének vala szentelve. Az óriási Victoria regia is a nenufár számos neméhez tartozik. Ezen csodálatraméltó virág, melynek fehérsége az alabastromét is felülmulja, 1830-ban az Amazonfolyam egyik mellékfolyójában Häncke botanikus által fedeztetett fel, ki a csodavirág meglátásakor földre omlott, hogy imádjá az istent, ki műveinek dicsőségével még a vadont is felruházá. A Victoria regia 1847-ben vitetett Angolországba, hol is a királynő tiszteletéül nevet nyeré.

A tulipán török szóból származik, mely hasonértelmű e szóval: turbán. E virág hazája Perzsia völ-

gyei. Egy ideig Európában nevezetes szerepet játszott, különösen pedig a hollandiak fejét teljesen elbódítá, és vannak példák, hogy egy tulipán-hagymáért mesés összeget fizettek, sőt volt rá eset, hogy tulipánkedvelők valamely ritka példány elvesztését túl nem élhették. Már most megszűnt e virágért szenvedély, más növények jöttek divatba, mert ezen a téren is suhog a szeszély istennő kormánypalcája.

A karthausi-szegfűtől, e vad, leginkább sziklákön tenyésző virágtól származik valamenyi tarka, kellemes székfü-faj. Eltekintve e virág elragadó szépsége-, jóillata- és színezetének kecsétől, melyek őt a kertek dísznövényévé teszik ezekhez még egy meghatározó emlékezet fűződik. Mária Antoinette egyik hü szolgálója, midőn e szép királyné fogva volt egy szegfű kehelyében egy kis levelecskét juttatott kezeihez, mely neki szabadulást jósolt, mely be is következett, de sajnos — a halál által.

A gyűrűvirág, mint a mese tartja, Venus könyéből származott; továbbá ez volna azon virág, melyet Proserpina az Aetna tövénél szakított, midőn az alvilág istenétől elraboltatott. Igen ismeretes és mindenütt el van terjedve mint a rétek éke, míg az ő nemesített testvére a százszorszép ecskécsakis a kertek virágágyain diszeleg.

Világkrónika. — Az angol kormány felszólítja lord Napier gibraltári kormányzót, hogy hajlandó-e az afgánok ellen menő csapatok főparancsnokságát elfogadni? Pesaverben Haimerden tábornok veszi át a vezérést a harmincötezernyi sereg fölött. Az ellenségeskedések kitörését valószínűnek tartják. Hir szerint: Ali-Musjid erődöt haladéktalanul megtámadni szándékoznak. Más hir szerint: e támadást elhalaszták, de a jövő hó elején három ponton fognak az angol csapatok előre nyomulni. E háborúra Mezopotámiában s Arábia keleti partján is önkényteseket toborzanak az angolok. A mekkai nagyserif (Huszein pasa) a próféta sírjához zárandokoló afgán dervisek útján levélben akarja fölkeríteni Sir Ali emirt, hogy béküljön ki az angollal s lépjen vissza az orosz szövetségtől. — Konstantinápolyban kikerülhetetlennek tartják a Görögországgal való háborút. Ozman basa egyelőre nem utazik Albániába, hanem ma Csataldjába megy, értekezni az oda visszatért oroszok parancsnokával. — Lobanoff herceg orosz nagykövet azt mondá a portának, hogy Drinápolyt csak három hónappal azután üríthetik ki, amint Orosz- és Törökország közt a végleges békeszerződés aláíratott. — Vidin vára lerombolását, hir szerint már el kezdték volna az oroszok. — Layard angol nagykövet, mivel sürgetése, a monarchiákkal való egyesség megkötése végett dugába dőlt, azzal fenyegetőzik, hogy elhagyja a török fővárost. — Montenegroban azt hiszik, hogy Podgoricát és Spuzot a törökök már kiürítik. — A porta körjegyzékét, mely katonáink kegyetlenségéről szól, az olasz sajtó is elítélte; Angliában e jegyzéket mindenki a legnagyobb tapintatlanságnak tartja. — Hercegovinából írják, hogy e héten Bilekben vagy Trebinjében háromezer keresztény fölkelő fogja lerakni a fegyvert, (főnökeikkel, köztük Szocsicával együtt,) Joanovics altábornagy és csapatai előtt. — Katonáink diadalainak

hire csillapítólag hatott az albánok harcszomjára. — A Mostarból kiindított osztrák vadász zászlóalj a Nevesinye melletti Ferenc zárdában kétszáz fegyvert talált. — A Pecs mellett utószó ütöközt, mint Zágrádba vitt sebesültek beszélnek, legvéresebb volt minden eddigi közt; midőn a kétségbeesve harcoló fölkelők már visszaverettek, közülök néhány száz yatagánnal rohant katonáinkra, s mind ott maradtak a csatatéren. — Reinländer tábornok 10-én ellenállás nélkül megszállta Venográcot s másnap Burim is meghódolt. — Bulgáriában szaporítják az orosz sereget, így Odesszában közelébb három újabb csapatosztály szállt hajóra, mely oda megy.

Időszerű jótanács A szőlőmustnak változatlan eltarására salicylsav segédelmével, a Franciaországban kitűnő sikerrel alkalmazott következő eljárást ajánljuk: „Azonnal, midőn a must szűrőn keresztül folyasztjuk, a mechanikai tisztatlanságoktól megfosztott mustot azután hectoliterenkint 15 gramm salicylsavval vegyítjük. Az ily módon kezelt mustot lehetőleg kis hordókba (ha lehet 1 hectoliteres hordókba) töltjük és hűvös pincébe vagy erjesztő kamarába helyezük. A salicylsav 55 fokú fehér szeszen oldatik fel és pedig egy literben. A mustba lassankint öntvén, jól felkavarjuk. Naponkint szemmel kell tartanunk az ily módon kezelt mustot, vajon abban erjedés nem észlelhető-e! — Ha netalán bekövetkenék az erjedés hectoliterenkint 15 gramm salicylsavval keverjük a mustot, mely 1/2 liter szeszen oldatott fel. Ha ez erjedésnek semmi nyoma nem mutatkozik, 1—2 hónappal a szüretelés után a tökéletesen megtisztult mustot lehuzzuk biztosság kedvéért még 5 gramm salicylsavot hectoliterenkint keverünk belé, és már most új hordókba öntjük, melyekben tetszőleges hosszú ideig tökéletesen friss és ép állapotban menten minden idegen iztól, eltarthatjuk.

Az orosz lapok az osztrák magyar monarchia irányában folytonosan ellenséges állást foglalnak el. A „novoje Vremja“ kijelenti hogy a keleti kérdést csak az egyesült Orosz- és Angolország oldhatja meg. Ha Anglia hozzájárul ahhoz, hogy Oroszország a Bosporuson ur legyen, ez esetben Oroszország kész lenne az ázsiai uralmat Angliának átengedni. A szentpétervári „Viedomoszti“ osztrák-magyarellenes tudósításokat hoz Breskából. Szerinte az ottani lakosság jelszava: „inkább a halál mint a svábok“. Az osztrák-magyar hadcsapatok bevonulásával a hunok avarok és vandalok ideje érkezett meg. A moszkvai „Viedomoszti“ szerint igen különös az, hogy Andrassy gróf a politikája elleni mineen oppozíció dacára állásában megmarad. Ez — ugymond — vigasztalhatja a magyarokat, de a szlávok kénytelenek őt most is, mint azelőtt ellenségnek tekinteni.

Háromszoros özvegyek fognak nemsokára egybekelni Berlinben. Gróf Renard Jánosné, az elhunyt birodalmi gyűlési képviselő neje váltott jegyet Salms-Sonnenwäldé-Röse Feodor gróffal. A grófné egykor a berlini opera balletjének egyik bájos tagja volt s husz év előtt nőül ment az akkori hatvankilenc éves Schwerin grófhöz, ki nemsokára szíves volt meghalni s töméntelen vagyonát özvegyére hagyni. Renard gróf, a harmadik férj, 1874-ben halt meg Bécsben. Salms-Sonnenwäldé gróf a lubskoi uradalom birtokosa s szintén háromszor siratta már el életpárját.

Bölcs felelet. Egyik bajor város polgármesteréhez a számszerű (statistikai) táblázatok elkészítése céljából a többi közt ily kérdést is intéztek: „Miben áll a városi lakosság főtápláléka?“ — A bölcs ember aztán ezt írta a rovatba; „A polgárok azt esznek ami van.“

Tilos ut. Egy amerikai lap intést tesz közzé, melyet egyik kaliforniai kis város főnöke a sétatéren függesztetett ki, s mely így hangzik: „Teheneknek kísérelés nélkül nem szabad az ültetvények közé menni.“ Ha valamely tehénel olvassa ezt a figyelmeztetést, nem azt kell e gondolnia, hogy ökört írta?

Andris gazda töprengései a nagy politikáról.

Tehát a főváros 400 képviselője közül összeszedte magát vagy 40—50 aztán sippal dobbal éktelen visitások közt bevonulván a tanácskozás helyére, ott hosszú és lármás vitatkozás után nagy bölcsen elhatározták:

hogy 1. a kormány politikája hazánkra szerencsétlen és veszélyes;

2. az ország pénzét és vérét, a törvényhozás megkérdése nélkül, hadi vállalatra fordítá;

3. az ország lakóit, vagyonukkal együtt ellenséges földre kényszeríté.

„Minélfogva az egész kormány vád alá helyezendő.“
Ekkora bölcsesség, aszondom én, kitelt volna a sámsoni bírótól is, aki pedig nem igen jár nyáron nadrágban, de szégyelt volna vele kérkedni, tehát elhallgatta.

Most azonban elégtelen dörzsöli megkérgesedett kezét, mert ime, a főváros bölcsői megtették neki azt a szívességet, hogy okoskodásainak kifejezést adtak.

Most már nincs egyéb hátra, mint hogy piruljanak is helyette.

Az apró ellenség.

Nagy és véres küzdes után
Bölonbikát szélyeltépte
Mérgecs kigyót kivégezte,
Nyugodni tért az orosz lány.

A cserjében elterülve
Az érdemelt nyugalomnak

Fáradt testét átengedve
Véli hogy jövő bajoknak
Ekkép a szemébe nézhet.

Am a fű közül egy bolha
Sörényébe felugorva,
Legott elmerüle mélyen
A haj sűrű erdejében.

S a pórusba behatolva
A hatalmas vérét szopja,
Az oroszán a lábával
Majd meg bozontos farkával

Csapkod jobbra, csapkod balra
De a bolha csak kacagja.
Kit az erő meg nem rémit
Im a bolha szopja vérit.

Csak szolgáláton kívül.

Tizedes: Kend ma ismét nem borotválkozott, Kovács, hogyan jelenhet meg kend így a szolgáláton?

Közember: Meg akarom hagyni szakállamat, tizedes úr.

Tizedes: Ah, mit — az nem lehet, ennek a szolgáláton kívül kell megtörténnie; keljen kend föl reggel valamivel korábban,

Nyomoruság.

— Hol voltatok tegnap? — kérdi a mesterlegény társait hétfőn a kocsmában.

— Egész éjjél a Szlovában (sörház) nyomorogtunk! felel a kérdezettek egyike.

Nyiltszivűség.

Tanító: Te Jóska! hát épen föl nem foghatod, hogy a törtszám kisebb, mint az egész?! Ha például apádtól egy méter posztót kérnek, s neki csak háromnegyedrészes métere van, mit tesz akkor?

Jóska: Hát szűken méri!

Mindig ugyanaz.

— No, Salamon hogy vagy?
— Nem sokára végem lesz?
— Miért? hány éves vagy?
— Hetvenhét!
— Nos, még lehetsz nyolcvan is.
— Hogyan, ha az uristen megkap hetvenhétért, miért adjon érettem nyolcvanát!?

Suba halála.

Ékes rítmusokban írt humorisztikus satyrikusz

hősköltemény.

SOK ÉKES FAMETSZÉSEL ELLÁTVA.

Az elbusult kedélyek mulattatására

írta:

Omár Szerény.

Első fejezet.

Melyben a szerző, idő és helykimélés tekintetéből, az előszót röviden összevonva elmondván, illő szerénységgel az olvasótól egy fontos igazság kimondására engedelmet kér és ezután könyvét atyai áldásával együtt a világ elé bocsátja.

1. Előre kérem azt: szerénységnék
Világért se vegyék, hogyha ez az ének
Magáról elmondja: nagy dologrul szólok.
Azzal még magamnak ugy se mondtam bókot.
2. A dolog hát úgy áll, hogy az a nagy dolog,
A melyet most mindjárt elmondani fogok,
„Előbeszéd“ nélkül ne menjen világba
Hanem inkább fennen beszélve, kiáltva:
3. Ime hát megjöttem! fogadjanak most el
Gyöngéd szeretettel.
És aztán ha netán hibáim volnának,
Ne engem nézzenek annak az okának,
4. Hanem a szerzőjét,
Mielőtt kikülde, mért nem tekintte szét.
S a többi, s a többi, mert még több is lenne,
Amit egy szuszra most mondanom kellene.
5. De szerény az ének,
Csak azt kívánja, hogy némán figyelnének
Mindenik szavára, a melyet itt elmond,
Okos-e vagy bolond.
6. Azzal ne törődjék senki,
Olvasson el, nevessen ki.
De előítélet ne férközzék hozzám
Ha talán nem lenne helyes kadenciám.
7. És ha talán nem tartok mértéket,
Illik vagy nem illik, mindent elbeszélék,

A kegyes olvasó tudja meg,
Nevezik az ilyet „népnyelv“-nek.

8. Cserei-berei Farkas András bátyám,
Volt kitül a rimelést tanulám,
Azért szeretem ugy a szép költészetet,
S rimekben mondok el itten mindeneket.
9. Fzért még nem szükség gunyolódni mindjárt,
Cserei bátyám némely verse nem járt
Ugyan lépést a haladó korral
De pályáznak vele még mostan is — okkal.
10. Hogy többet ne mondjak Tatár Péter, Dongó,
Hitemre, nem vagyok sokat mondó
Hogy messze maradtak
Mögötte Cserei-berei Farkasnak.
11. Azon is fáradtam, hogy lászon szemével
A kegyes olvasó és azért sok képpel
Mint illik elláttam e könyvet.
Kívánhat-e tőlem már valaki többet?
12. Szép szokás az már ma
Hogy olyan könyv meg se járja,
Melyben ékes képek
Nem nyujtanak élvét olvasó szemének.
13. Ámde új képeket kapnom nem lehetett,
Vettem tehát elő gyakran régieket.
Azonban mégis, körülbelül megfelel
Mindegyik céljának egész tisztelettel.
14. Bár nem Jankó-nak rajzolásai ezek,
Azt hiszem mégis, hogy képesekké lesznek
Épen oly jól mint más
E rosz világban találni pártolást.
15. És bár a képek nem nagyon finomak,
Legalább a versek sem mindig legjobbak.
Ennélfogva illik, sőt nagyon is helyes
Egyik a másikra hogy legyen érdemes.
16. És ha némely vers-sor hosszúra kinyúlik
Annál rövidebb lesz utána a másik
Ekép a különbség ki lesz egyenlítő
A ki ezt nem hitte, kell hogy mostan higgyje.
17. Most tehát engedelmet kérek
Egy fontos titokra, hogy jól figyelnének:
Mielőtt valaki menne a halálba,
Kell hogy élt legyen a világba!
18. Mert különben róla
Krónika nem szólna,
Halvaszületett gyermeknek az élte
Nem méltó hogy érte
19. Köteteket írjon a jámbor poéta,
Nem lévén alakja,
Jellemzése bajos dolog lenne
És aztán a verselés se menne.

20. A hősöm tehát előbb megszületett,
A csalfa világban hányatott vettetett
És sok híres kalandozás után,
Ragadta el őt a halál csupán.
21. E nagy titkot kellett elmondanom,
Máskép lett volna nagy bajom,
Azt mondhatták volna :
A szerzője ilyen meg amolya !
22. És most könyvecském, nem tartalak tovább,
Elboesátlak, s engedem, hogy menj odább
Az emberek közé, kiket
Más könyv még rosszabbul is fizet !
23. Ezennel formaszerint adom
Atyai áldásom
Reád kedves könyvem,
Én édes szülöttem.
24. Az ég óvjon téged balvégzetektől,
Kritikusoktól, egerektől, fidibusz-veszélytől,
S mindentől a mi még a földön,
Káros hatást gyakorol a könyvön !
(Folytatás köv.)

A „Család Lap”-ja 12-ik számában közölt ta-
lányok megfejtése a következő:

A sakk-talányé :

„Nézem, nézem fénylő arcát ;
Könyben usznak a szép szemek
Abránd, remény felragyogva,
Sugár közt mind ott szendereg.
Ne hullj még szét tündérialom,
Lelkem ugys szívembe szótt,
Hadd zokogjak én is, én is,
Szomorun az oltár előtt.”

A jutalmat: **Görbe Antal** úr nyerte.

A számrejtvényé : „S z a b a d s á g h a r c”.

A jutalmat **Csapó Antal** úr nyerte.

A képtalányé : „Párisi világkiállítás”.

A jutalmat megnyerte: **Kanyó Péter** úr.

Helyes megfejtéseket ezekenkívül következő t. ol-
vasóink küldtek be:

Altnáder Jusztiána, Angyal Irén, Antalik Lina, Arabella, Ádámik Klára özv.

Bohner L-né, Budayné-Rumpler Nina, Bartusz Anna, Bagyik Erzsébet, Bekessy Róza, Bajzáth-Kovács Mariska, Buza Sándorné, Balassa Gizella, Batty Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmánné, Bary Eszti, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkő Ilona.

Csécés Izabella, Czabek Vilma és Ludmilla, Csepely Évike, Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czipura J-né.

Dóczy Endréné, Deresy Mariska, Dobál Pepi, Derényi Ferencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné, Dománék Istvánné.

Ecsy L-né, Erdélyi Gy-né, Emődny Bianka, Ereky W. Mariska, Égi Ermin.

Flaskay Dezsóné, Fet-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia.

Gál-Murányváry Irma, György Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gózonne-Simon Janka, Győry Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna, Györgyi N. Irma.

Hatvani Lotti, Huszár-Batty Rózsa, Harsányi Lina, Horváth Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hayt Giza, Hubay Endréné, özv. Hittrich Ida, Hargitay Anna.

Igics Mariska.

Jachim Irén, Jungwirth Julesa, Janics Aranka.

Kutassy Mariska, Kóváry Miklósné, Kaufmann Rózsa, Kiss Gézánné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konez Gabriella, Kohár Lenke, Kubinszky Junosné, Kontz Viktória, Kovács Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juczi, Kosinszky Mariska, Korsi-

nek Sárka, Korik Zsófia, Kerekes Anna, Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kóvér Ilma, Kovács Aranka, Kappéczy Vilma.

Ligethy Julia, Lészai Kati, Laczkó Izabella, Lauka Mariska, Liebermann Róza, Lang Mari.

Mikos Ilonka, Molnár Eszti, Mikos Nándorné, Molnárné-Németh Jolán, Mikos Gizella, Mayhen Irma, Móder Adalberta, Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Katinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molcsányi Pozsgai Ilona.

Nágel-Sterbeczky Teréz, Novák Matild, Nagy Eszti, Nagy Vinczéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta, Németh Bianka.

Okolicsányi M., Okniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina.

Pérechy Mariska, Papp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Potoczky Antonia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczér Ignáczné, Pápay Leánderné, Perezel Skodacsek, Pongrácz Ilona.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Rimanóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weiss Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula, Radoesay Etelka, Reitter Luiza, Radoesay Nina, Ratkovszky Mari, Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska.

Sipos-Kolacsok Terézia, Szilády Gézánné, Stetina Berta, Schlick Jolán, Szászy Mariska, Szovát Ilon, Schusztér Emma Spateaka Leopoldine, Soósné-Veréby Emma, Szuhár Terezi, Somogyi Jolán, Szövényi Etelka, Szilágyi Erzi, Scheltsch Mihályné, Szilágyi Adél, Szirmay Szidónia, Sággy Mathild, Szorád Béláné, Szecsány Vilma, Scheffsik Mihályné, Szabó Józsi, Szabó Ferenczné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stavk Jenőné, Stenczel Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné.

Taratás Aranka, Tóth Pálné, Tóth Terka, Tátrpy Józsefné, Tómeke Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth Lajosné, Tamás Kornélia.

Ürge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka, Ujszivy Ilonka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekne, Vukics Arakka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zwarinyi Jánosné, Zombor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.

Almássy György, Angyal István, Antok Dániel, Agoston Béla, Agyagássy Fándor, Ádám Albert.

Balajthy István, Buday László ifj., BARKÁNYI Mih., Bognár György, Bódi István, Bene Ferencz, Barnafy Gábor, Bulkay Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József, Bódi István, Babits József, Bezinkéy Béla, Buday Aurel, Bolemann István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferencz, Boldog K., Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula.

Csongvay Lőrincz, Csete György, Csepely Zsigmond, Csontó Béla, Csorba Ferencz, Csernyánszky József, Csató István, Cseh Lajos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Cziike Ferencz, Csérgő Sándor, Czánik Gyula.

Dux Ármin, Dérczy Péter, Dudits Gyula, Detáry Ferencz, Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád, Dolezsal József, Dávid József, Dósa János.

Ecsedy Károly, Ekcs Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank, Frey Ottó, Fehér József, Fischer Károly, Falcik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor Sándor, Ferenczy Kálmán, Fiukmann Vilmos, fogyasztási adóhivatal, Komáromban.

Gorov Miksa, Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulyás Kálmán, Györfly Gábor, Gron Soma, Gózánn Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M.

Hofer Ferencz, Haller Károly, Huszár István, Hirt Pál, Hamur András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági Ferencz, Hankó Antal, Hokoviez, Horvátovics János.

Illés Gyula, Inczely József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós.

Kamenityky János, Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy Mihály, Klein Miksa, Kritsa Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kőkényesi Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kevitzky Adolf, Kruts Lajos, Kovács Albin, Körtvélyes Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Krcuhel Gyula, Kozma Kálmán, Kunosy Ármin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferencz, Kóvér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor, Kovács Károly, Kopan János, Konecek Dávid, Kaukol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L.

Lutz Ferencz, Lung Mátyás, Lázár Lajos, László Ferencz.

Martiny Dezzó, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus, Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Miklós-Sztipan István, Marics József, Marthy György, Mezey Igu., Machó József, Mihály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka István, Melegh I.

Nagy Alajos, Navratil Ede, Nyáry József, Németh Zsigmond, Neubach Adolf, Nemetsék Agoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nyíri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orensák János, Österreicher József.

Pivovarszky Agost, Puskás József, Perszina József, Perndl Adorján, Petrovsky Dezzó, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferencz, Pokorny Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly, Pázmány Eleh, Pachoffer Ákos, Palcsesz I. Pete F., Plathy Bert., Péczely Árpád.

Rech Gyula, Rumpler Ferencz, Ross Gyula, Rebák Antal, Rudnay József, Bosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosenzweig Samu, Rácz István, Rill Imre, Réthy Endre.

Salamon Gyula, Schmidt Béla, Strauber Soma, Sebestyén István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szilágyi Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Faja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv.

Tarisznyás János, Tomcsányi Márton, Tóth Ferencz, Tóber János, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre.

Ujsághy Bálint

Vasváry Sándor, Varga Gyula, Vondrásek Ferencz, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sándor, Világosi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.

Yanus János.

Zetykó Ede, Zatkalik Károly, Záborszky Gyula.

Képtalány.

Berger Győzőtől.

A megfejtők közt szép műlapot sorsolunk ki.

Számrejtvény

Jovánovics Emiltől.

- 13 14. 9. Eső után keletkezik.
 12. 4. 5. 6. 7. Ezt meg búzából készítik.
 10. 11. 15. Mészárosnak mestersége,
 1. 8. 5. 7. 8. 9. Iparosnak másik neve.
 2. 3. 15. Rajtad is van ez a ruha,
 1—15. Mostanában beszéd tárgya.

Szórejtvény.

Koronkay Benedektől.

Lógrás szerint megfejtendő.

kar-	És	tét	a	vös	ve-	me,	bü-
fel-	kezd	ta-	sut-	Sö-	ja,	hü-	gő,
tő-	ja	jó,	fu-	le-	Halk,	szív	rő-
ni	hő	lem	leg-	tog-	va-	Szel-	de
be ;	fűj-	se	lom	ni ?	Nem	ő-	a
soh'-	dul-	jobb-	di,	fel-	va	nap	lő
dább	Sö-	ja	él-	és	Fé-	hő	szív
Moz-	e	o-	tét	kér-	a	jön	nyes

Megfejtések a 19. számban.

A megfejtők között szép tájfestményt sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.

Kr. A. urnak, Fadd. A „kerülő“ szó nyomdahiából került a címszalagra. Kijavítottuk. — **Kopasz János** urnak, Lele K. Gévez ur részére rendszeresen megküldjük a lapot minden héten, de ép oly rendszeresen vissza is jó a hadadi postáról, azzal a megjegyzéssel, hogy ismeretlen. „**Erdőben.**“ Gondosabb kidolgozással s nem oly hosszadalmasan talán közölhető volna. — **Zay Géza**, gr., a „Panaszt“ meghallgatuk s közölni fogjuk. — **Szabó Imre** ref. lelkész urnak A küldött szép költeményért fogadja köszönetünk. A közlendő sorába tettük. További becses küldeményeit mindenkor szívesen látjuk. — **Budapest.** Megharagudnék a szép „korcsmárosné“, ha ezt a dalt fujnánk neki. — **F. Klára** urhölgynek. $6 \times 8 = 48 : 2 = 24$. Jól fejtettük meg? A szám-és sakk-talányért köszönet, közölni fogjuk. — **K. Nándor** urnak, Szeged. Mindenesetre van része benne a szerkesztő-változásnak. Ezret meghaladó elintézet-

len levélmaradt reánk s azoknak még csak futólagos áttekintése is sok időt vesz igénybe, s így a folyó ügyekkel is hátra kell maradnunk, míg a sor reájuk kerül. Becses küldeményeit különben a közlendő sorába helyeztük. — **D. Margit** s **Ilonka** urhölgyeknek. A szóttag-talányban csak a 13. és 14. szóttagokban lehet tévedés s azok valamelyike az helyett ar-ral volna helyettesítendő. A regény előző íveit megküldjük, mielőtt kikerül a sajtó alul. — **Bugyi Ferenc** urnak. A színes borítékról régen lehetett szó, akkor is ha jól emlékszünk, csak oly módon, hogy ha előfizetőink száma ezt lehetővé teszi. A szóttag-rejtvényt átadjuk a „Jóbarát“-nak? — **A lapunkban folyó regény** elejét, mielőtt a sajtó alul kikerül, megküldjék valamenyi új előfizetőinknek. Addig szíves türelmüket kérjük.

A HIRNOK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

16. sz.

A szerkesztőségi szállás jelenleg IV. k. képfő-utca 5. számú házában létezik. Kérjük tehát t. előfizetőinket, hogy ezentúl a szerkesztőséget vagy kiadóhivatalt illetően minden küldeményt oda címezni szíveskedjenek.

Politikai hírek a hazából

Szertartás, a magyarországyűlés ünnepélyes megnyitáskor, 1878. évi október hó 20-án déli 12 órakor.

Az ezen ünnepély megtartására kijelölt napon és órában a magyar országgyűlés mindkét házának tagjai a budapesti királyi palota nagytermében megjelennek, s a menyire a várkápola tér fogata megengedi, lemennek oda a szentlélek misét meghallgatandók. Ő császári és apostoli kir. felsége az említett szent misére minden nyilvános kíséret nélkül az udvari kápolnának oratóriumába megyen, mely alatt a püspök az apostoli kereszttel állani fog. A nagymise után ő felsége terembe távozik s ott időzend, amíg az egyházi méltóságok átöltöztek és longis-ban az udvari kápolnából a felsőterembe értek, hol is az alatt a többi, ő felségének kíséretére hivatalos császári királyi udvari főhivatalnokok és a testőrkapitányok,

bibornok hercegprimás, a m. k. miniszterek, a zászlós urak és a püspök a kettős kereszttel a kihallgatási teremben, a felső várnégyszög oldalán összegyűltek. Minden elrendeztetvén, ő felségének a cs. kir. első főudvarmester által jelentés tétetik, s erre ő felsége kísérete a belső termekből a nagy terembe következő rendben indul: Egy cs. k. kamara-irnok, a m. k. főajtónálló, az ország zászlósai (párosan), a bibornok hercegprimás. A m. k. miniszterek. A cs. kir. főlovászmester mint helyettese a cs. kir. udvari főmarsalnak, a fölfelé tartott kivont állami pallossal. Jobbján a püspök az apostoli kereszttel. Ő felsége jobb oldalán és háta mögött a császári királyi főkamaras, a magyar királyi testőrkapitány, a császári királyi lovas testőrszázad kapitánya és ő felsége főhadsegéde képezik a kíséretet. A terembe érve, ő császári és apostoli királyi felsége a trónra lép, leül s kalpagját fölteszi. Kisérete a kijelölt állásokat foglalja el a trón oldalán. Most beszédet mond ő felsége az országgyűlés tagjaihoz, melynek végeztével a trónról fölkel, leveszi kalpagját s az előbb megjelölt kísérettel a belső termekbe vonul.

Király ő felsége csütörtökön reggel bejött Gödöllőről Budára, hogy a közös miniszteri tanácsban elnö-

köljön. E végett jöttek le fővárosunkba Bécsből gr. Bylandt s b. Hoffman közös miniszterek, herceg Auersperg kormányelnök s Pretis báró, (ki az új osztrák kabinet alakításával végleg meg van bízva.) Az értekezlet tárgya volt: a delegációk elé terjesztendő jövő évi költségvetés s alkalmasint: a megszállásra még szükséges pénzkölcsön ügye. Azt a hirt, hogy báró Philippovics a részleges demobilizálás miatt le akar mondani a főparancsnokságról s Prágába megy alaptalannak állítják, mert hisz a katonák hazabocsátására nézve ép az ő tervét fogadták el; gr. Andrássy nagyobb mérvűt ohajtott volna. Király ő felsége, ki reggel öt órakor jött be Gödöllőről, délután ötödfél órakor utazott vissza.

Az országház, mely a Sádor-ut cában hónapok óta oly mély csöndben állt, ismét megélnékült s országszerte közfigyelem tárgya lesz. Tegnap d. o. tíz órakor tarták benne az első ülést. A nagy ülésterem némi tatarozáson ment át. A karzatokat újra festették, az ülések egy részét friss bőrtámlával látták el s a padlatot új szőnyeg borítja. Az ülés helyek, legnagyobb része már le van foglalva. Széll Kálmán is fölkereste a háznagyot, hogy tartson fen számára egyet; tehát alaptalan volt a hír, hogy télen át falun ma-

TÁRCA.

Egy boldog család.

Rajz, Barna Sándortól.

Képzeld az olvasó valami csinos hazai városban egy szépen épült három emeletes házat, s ennek második emeletén olyan hajlékot, melynek falai közt öt boldog lény: — a Szirtesy család lakik.

Szirtesy János — a családfő — az eredeti magyar typus megtestesült képviselője. — Domboru homlok, keményen pödrött bajusz, őszes szakál, erős szemöldök, egészséges arcszín, s a szemeiből kisugárzó mosolygó jószág: az első pillanatban bizalmat ébresztenek az emberben. — Neje Szirtesy né, szintén egyike ama magyar gazdaszszonyoknak, kikből — fájdalom — a mostani „civilizált világ“ban — Magyarország is napról-napra kevesebbet mutat föl. A tisztelt

asszonyt, a délelőtt folyamán mindig megillető titokteljes bírodalmánál találjuk; — a konyhánál. Szirtesynek még anyja is él, ki ép oly jókedvű, s erőben levő matrona, akár az — unokái.

Igen, az egyik Kornélia kisasszony, aki a helybeli színház elsőrendű tagjaihoz tartozik. — Az egész ház „Nellike“ név alatt ismeri. — Tizenkilenc éves lehet. — Gyönyörű fekete hajjal bír, s ha szépmetszetű barna szemeibe valaki beletekint a menyországot látja megnyitni maga előtt! . . . Arcát a hajnal-pír csókolta meg, szája az eperrel veteledik; termete mint Vénusé; egész lénye: kimondhatatlan bájos! . . .

S ő a természet mind e ráhalmozott szépsége dacára is: oly elfogulatlan barátsággal viseltetik mindenki iránt.

Kedvencei: a minden ablakban felhalmozott szerény virágok, kis kanári madár s egy kutyácska.

Virágaitól tanult meg — egyszer-

rűnek lenni, a madárkától oly esengőn dalolni! Mindnyájan igen szeretik egymást. Nellike, a rózsabokrok s a kis kanári.

A kutya, a „Bátor“, az igen komoly állat, annak a kötelessége: fölébreszteti a cselédeket, ha asszonya este hazajő a színházból.

Befejezi a családtagok számát egy tizenhárom éves, szőke-fürtű, örökké vig, kék-szemű teremtes: Aranka.

Ami a lakás-berendezést illeti, Kornélia kisasszonynak természetesen külön hálószobája van, melyben kora reggel néma csend honol, s nem szabad senkinek sem zavarni álmában.

Mikor fölébred a kis kanári vidám csicsergéssel üdvözlí, a virágalyak is talán köszöntőleg bólogatnak legalább amint rájuk tekint, ami tetszik neki. A madárkához valamit susog, ki tudná milyen nyelven, azt csak ők ketten értik egyedül. Aztán a már este odakészített edényből meglocsolja rózsabokrait.

rad, visszavonulva a közügyektől. — Ma már a pártklubok helyiségei is mególnakültek. A szabadelvű körben tegnapelőtt este volt az első összejövetel, melyen (Gorove István volt pártelnök még beteg léven) Szentagh Pál elnökölt. A párt, a kormányelnök indítványára elhatározta, Gorovénak az ideiglenes elnök által fejeztetni ki részvétét és sajnálkozását a fölött hogy betegsége gátolja a tevékenységben. Elhatározták egyszersmind, hogy a sajtóképeni első értekezletet, melyen Tisza Kálmán kormányelnök a politikai helyzetről (menyire a viszonyok engedik,) nyilatkozni fog holnap, vasárnap este hat órákor tartják meg. A korelnökségre az országházban Boér Antalt kérték föl. Ezt az első pártösszejövetelen Zsedényi Ede indítványozta, a kit — mint a rosz nyelvek beszélnek — inkább megilletne a korelnökség, minthogy ő Boérnél is idősebb, de nem vallja be, a miért eleget is tréfálnak vele. Az „egyesült ellenzék“ tegnapelőtt este tartá első értekezletét. Hire van, hogy a párt tagjai Bittó Istvánt jelölték ki a ház megválasztandó rendes elnökének, s hogy Ghyecy Kálmán ellenében győzhesenek szeretnék megnyerni a függetlenségi pártot is, de a melynek alkalmasint szintén megvan a maga elnöki jelöltje. — A függetlenségi párt első értekezletén Irányi Dániel indítványozta a közjogi ellenzéki árnyalatok egyesülését, melyet elvben azonnal el is fogadtak a módoszatok megállapítására háromtagú bizottságot alakítottak. — A nagy politikai hadjárat a kormány politikája, főleg a bosnyák

föld megszállása ellen, rövid időn me indul. Az előkészületek hevót neveli az a körülmény is hogy a fővárosi polgárság körében szintén ugyancsak „forr a világ bús tengere.“

(A delegatiók) nov. 5-re fognak összehívattatni. Ez a korai határidő világosan bizonyítja, hogy a delegációk tanácskozásaival meg akarják előzetni a képviselőház felirati vitáját.

Az osztrák kormányválságról jelentik, hogy Pretis pénzügyminiszter az új kabinet megalakítását azon értekezletektől tette függővé, melyek között s Andrassy gr. között tartatnak.

(Ghyecy Kálmán) urnak ő felsége előtt tett nyilatkozatairól a lapokban az eddigi híreket cáfoló közlemény jelent meg, melyből, az is kiolvasható, hogy Ghyecy nem nyilatkozott helyelőleg a követett keleti politikáról Ghyecy nyilatkozata, e közlemény szerint így hangzott: „Miván okvetlenül szükséges, hogy a keleti ügyben eddig követett, s ezentul követendő politika iránt az illető törvényes faktorok nyilatkozzanak, elkerülhetetlen hogy ezen politikának indokait és céljait az országgyűlés előtt maga a mostani minisztérium terjeszse elő, a minthogy ezt már nem is teheti. A törvényhozás így a hogy tényállás teljes ismeretével fog, ugy a multat, mint a jövőt illetőleg nyilatkozni, s a krízis alkotmányos uton nyer megoldást“

Vegyes hírek a fővárosból.

Király ő Felsége vasárnap reggel öt órákor ismét a fővárosba jő, az

országgyűlés megnyitására; aztán még az nap visszautazik Bécsbe

Trefort Ágoston orvosai tanácsára az ágyat örzi mert a fia halála miatti mély megrendülés mellett még a túlfeszített munka is aláásta egészségét. A lesújtott apát mindenfelől igaz részvét kíséri.

Trefort minisztert nagy csapás érte. Egyetlen fia Trefort Ervin meghalt a zborniki kórházban lázbetegségben. A sürgönyt a szerető apa mult vasárnap este kilenc órákor kapta meg, midőn ép levelet irt fiának, ki tudósítá megbetegedéséről. Képzeltető a jó atya mély fájdalom. Egy év előtt szeretott vejét: gróf Battyány Ferencet veszté el, most egyetlen fiát, kinek jövőjéhez anyi reményt köthetett. Kevés oly képzett ifja van ez országnak, mint a 25 éves Trefort Ervin volt. Tanulmányait külföldön fejezve be, mint fogalmazó lépett be a közoktatási minisztériumba s egyszersmind Sopronmegye tiszt. aljegyzője volt Mint az Este-czred tartalékos hadnagyát a nyáron behívták szolgálatra s Bosniába vitték, hol Fröhlich tábornok segédtszije lett. Az erőfeszítő katonai szolgálat, ugy látszik, kimeríté erejét s a kitűnh ifjunak kórházban idegen földön kellett bevégeznie reményteljes életét. A vigasz szava ily csapással szemben nincs helyén; néma tisztelettel osztozunk a szegény apa mély fájdalomában, kit e gyász-hir lesújtott és beteggé tett. Dr. Koránvi Frigyes tanárt a klinikai előadásról hívták hozzá tegnap délelőtt, mely órákban a miniszter a szini tanodát látogatja meg, ha e nagy csapás nem éri. — A tuzlai tábori kórházban is egy derék magyar szaker ber halt meg e hó 5-én hagy-

Amint urnője szavát meghallja az ajtónál rég türelmesen leselkedő „Bátor“ kiszalad, s különféle jelek által adja tudtára a háznépnek a nagy eseményt, hogy — Kornélia kisasszony fölébredt.

Először Aranka siet üdvözölni sőt — annak az arcképe testvére ágya fölött függ. — Nyakába borul megcsókolja s aztán elkérdezi: micsoda szépet álmodott? s ugy örül, ha valami egyformát álmodtak!...

Eközben a szobaleány bekukkant, „jó reggelt“ -et kíván. — Utoljára fölöltözködik ő is, egymást átka-rolva lépnek a reggeliző asztalhoz!

A papa jóízű élceivel mulattatja a családot, s azután hivatalába siet, valamint Aranka is az — iskolába.

Bizony, az iskola is nagy hivatal. Délelőtt „Nellike“ részint anyjának segít, vagy varr, részint szerepeit tanulja, templomba megy, sétál stb.

Délután barátnői látogatják meg, mig végre este — a színházhoz indul. Ilyenkor a cseléd és édes anyja

vannak mellette, hogy lássák! jól áll-e a tunika, nincs-e rajta valami ránc? S ha aztán az egyik talál valami igazítani — valót: azon olyan soká elbajlódnak.

Ő a család büszkesége, reménye!... A papa mindezeket látható gyönyörrel szemléli; csakis néha sugja oda a keblére boruló elmélázó Arankának, arany-fürtjeit simogatva: „Mikor lesz ilyen szép, nagy leány belőled? ... A nagymama, karosszékében ülve, olykor-olykor az égre tekint, s áldását kéri a mindenhatóak — unokájára!...

Az öltözködéssel elkészülve megöleli, megcsókolja szüleit, testvérét, és elindul.

Az ablakból szóltanul tekintenek utána, de mindegyik arcán a büszkeség ragyogása ül: „Ez az én lányom! ... Ez az én unokám! ... Ez az én testvérem! ... Vajon, ki fogja azt mondhatni: „Ez az én — feleségem!“ ...

Ki tudja? ...

Mikor Kornélia amaz utca-sarokra ért, a melynek befordultánál már övéi nem láthatják: akaratlanul visszatekint: — és elmosolyodik! ... Mindegyik int feléje! ... A színháznál tisztelettel üdvözlik.

Nagyon gyakran megtörténik, hogy koszorút, vagy virág csokrot kap. — azt aztán egy kis üveg szekrénybe rejti, s néhány pillanattig elmélázva tekint reá! ...

Abban vannak az ő diadal-jelvényei.

Mire gondol akkor? ... Ki tudja? ... S ha idővel majd „Nellike“ kisasszonyból — „Kornélia“ asszony lesz, az az: a szülei háztól elvál, hogy azt más családi-tüzbelylyel cserélje föl: akkor sem lesz talán üres a ház, Aranka gondoskodni fog róla, hogy kedveseinek olyan öröme szolgáljon, mint testvére. — ugy-e bár? ...

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

lak fölvenni üzletemhez. Gondold csak, — folytatá miközben előbbi vidám hangját igyekezett fölvenni, — gondold mily szépen fog hangzani a cím így: „Dove és Spanker“. Ezzel nem kell sokáig várnunk, hanem azonnal társammá lehetsz. Nem viselhetem el a gondolatot, hogy elhagysz. Te mindig jó, s ami még több, becsületes munkás voltál. Most nem kérem válaszod; nyilatkozzál holnap.

— De nem értem, miért akarja ön ily módon hatalmamba vetni magát, sir, — szólt Tom kételkedő hangon.

— Megmondom neked, — viszonzá az ügyvéd fájdalmas mosolylyal. — Becsületességéből akarok hasznot meríteni. Tudom, hogy most, mi után kezembe adtam magam, el nem árulsz. Értes meg jól, nem akarom kivánni, hogy jogtalant cselekedjél. A jogért fogunk küzdeni; az ostobaságom által okozott kárt jóvá tesszük. Ha holnap eljössz, hozd magaddal új címtáblánkat „Dove és Spanker ügyvédek“ s mond el, hogy Sparks Jessiet el akarod hozatni, hogy háztartásodat vezesse s megmutassa, hogyan tudja elkölteni pénzedet. Ne pirulj el, arra már vén vagy; tudom minden titkodat; élj boldogul s ne feledd el a címtáblát: „Dove és Spanker“.

Eme szavakkal az ügyvéd kitolta az ajtón egészen elámult irnokát, s aztán bezárván az ajtón visszatértorgott ülőhelyére.

Erőtetett vidámsága egyszerre eltűnt. A természet kimerült, nehéz kezét fejére támasztva, szenvedélyes zokogásban tört ki.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

OTODIK FEJEZET.

— Látom, hogy már nem igen jövünk ki munkára nézve ócsárta, tisztelendő hangon szólt: Dove Laurence egyszer őt, az általa teljesített hátra kéreken kimondja a dolgot. Végre, midőn szedni a szükséges bátorságot, hogy végre vala- Egyik estéről a másikra igyekezett össze- szerzeni.

nézetekkel birt, félelemmel s nyugtalanul látta közeledni azt az órát, midőn védencét tőle talán ismét elragadják, s így sokáig tartott, míg el tudott aludni.

Harry ellenben igen hamar álomba szenderült.

Szive az anyjára való kéjes gondolatokban ringatózott; s így természetes volt, hogy első álmai ezzel összefüggésben állottak.

Nemsokára azonban más, kevésbé kellemes álmok következtek.

Mintha valamely láthatatlan kéz elriasztotta volna ezeket az örvendetes képeket, s azok helyére a kíséreltes vendéglő körvonalait állította volna.

Kétszer felugrott az ágyban Harry, mintha szabadulni akart volna ezektől a rémes látományoktól, harmadszor azonban nehéz álomba merülvén, a visszataszító helyiség képe egész iszonyu valójában eléje tárult.

A függő cégér ide-oda himbálódzott, a lovak befogva állottak a kapu előtt, s ismét majzoltak, a koczisok pipával szájukban ültek, de pipájukból füst nem szállt föl, a kutya a küszöbön aludt s a korcsmáros nejével a pohárszék mögött állt.

Az álmokképpen azonban most valami olyan is volt, amit azelőtt nem lehetett észrevenni.

A palló, a falak, az ablakok, a korcsmárosné keze, s a korcsmáros arca vérrel voltak be mocskolva, a folyadék a félig kiürített sörös po-

hogy feje erősakos érintkezésbe jött az ajtó-
kilincsel.
Még csak azt látta, amint az öreg bohóc
veres arcát fölemelve, vadul körültekintett; látta
amint Nelly szeme egyik sötét zugból kikandí-
kált, aztán elhagyta őt eszmélete, s teljes ötu-
datlanságba esett.

— 51 —

— 50 —

harakban vörös volt, a pohárszéken álló vizes
üveg is vérrel látszott megtöltve lenni.

A majzoló lovak száján a tajték is vörösnek
látszott, s a ködös légkörben vörös pelyhek szál-
lingóztak.

Minden igen iszonyú volt, de még iszonyúbb
az álomkép, midőn a korcsmáros s a korcsmá-
rosné vörös szeme megelevenült s mindkettő föl-
emelkedett, mint a gyilkosság fölébresztett áldo-
zatai. Harry elsuhanni látta őket, vagy inkább
zajtalan léptekkel áthaladni a szobán, a folyosó-
kon, s a falakon keresztül, ki az elvakult ma-
gányba a ház mögött, hol a vörös égboltozattal
összeolvadtak.

Az álmában előfordult hangos recsegés,
mintha az egész vendéglő összeomlanék, sőt romjai
alá temetné, fölébreszté őt, s elvakult szemei
előtt iszonyú látomány terült el.

A tolvajlámpa által gyöngén megvilágított
szobában két férfi volt, kiknek arcát fekete fá-
tyol lárva fődte, s kikben Harry azonnal Blithe-
dale Robertot és Richardot vagy Dicket ismerte
föl. Az öreg a földön hevert, látszólag teljesen
kimerülve, míg a két testvér fiatalabbika mellén
térdelt.

— Most, — szól az utóbbi, ki épen akkor
állt föl, midőn Harry az ágyban felugrott, — most
a fiút. Az öreg embertől többé nincs mit félnünk.

Harry nem látott más menekvést, mint a
megszökés, erre nézve tett kísérlete azonban
meghiúsult. Alig hogy az ajtóhoz ért, megpillantá
őt Blithedale Robert s gáncsot vetett neki, úgy

állott előtte.
Lady Chantryt, valamint Harcourt Harryt

Az út, melyre lépnie kellett most tisztán
gát saját hátlójában megfogja.

indítá, hogy végrendeletet hamisítson, s így ma-
készenen elátkozta az ostobaságot, mely őt arra

lyet a szegény lady Chantry ellenében elvállalt,
Készenen megbánta most a szerepet, me-

sem tudná a játékok meg saját előnyére fordítani.
kintében az erősebb, ügyes manőverezés által

kell, amennyiben Dove Laurence, mint több te-
len. Ha az egyik elesik, a másiknak is bukna

megfogja, most semmit sem tehetett egymás el-
Ez a két ember egyik a másik hátlójában

— soha sem fogok önnek megbocsátani.
— Ön engem megsértett, — szól sir Tracy

házból kiűzték,
Azonban megvetéssel utasították el, s a

nyilvános visszaadást kérve becsületes jöhrének
dobva, magát mint Courtney Cecilt mutatta be,

kivánt állásba helyezte, s aztán az alarcot el-
volt, Moreton Bellát megszerze neki, őt az általa

többen, a végrendelet hamisításánál segélyére
szén segélyére volt sir Tracynek a család kivi-

dékait eléjje, de mégsem volt annak barátja. Hi-
totta volna is megkeríteni, hogy általa saját szán-

Bar Dove Laurence Chantry Harryt ohaj-
sötétben tapogatózott.

A szegény Spanker Tom tehát mégis csak
semmi kétségget fért.

arvonásának kifejezése, nem engedett szavaihoz
Az ügyvéd komoly hangja, fénylő szeme,

— 58 —

— 59 —

föl kell találnia s a hamisított végrendeletet meg-
semmisítenie. S ez megtörténvén, lady Chantry
visszatérését épen oly nyilvánossá kell tenni,
mint sir Tracy azonosságát sir Felixel.

Ekkor sir Tracy szegénységre jut.

Lady Bellának szégyentől borítva kell visz-
szatérni hazájába, Harry jogai biztosítvák s Court-
ney Cecil boszuja ki van elégitve.

Ez a gondolat merült föl gyakran az ügy-
véd lelkében, arra indítva őt, hogy kezeit dör-
zsölve, öröndetes izgatottságban járjon föl s alá
szobájában s összefüggéstelen szavakat mormog-
jon. Azonban csak hosszas vonakodás után be-
szélte el Spanker Tomnak ezt a részletet tör-
ténetéből.

Amint azzal készen volt, hozzátette:

— Fogalmad lehet arról mily foku boszu-
vágy vett erőt kedélyemen, ha elmondom, hogy
egyizben közel voltam ahhoz, hogy Bill Hartie
bányászt meggyilkoljam, mivel titkomat tudja. Ab-
beli ohajod, hogy engem elhagysz, azonban új
irányt adott gondolataimnak. Arra jutottam, hogy
a rosztat roszzsal büntethettem, mi azonban nem
sikerült nekem. Maradj nálam s közösen tisztés-
séges és becsületes módon szegőjünk ellenfeleim
büntetetei ellen.

— Hogyan! ön bünösnek akarja magát nyil-
vánítani a hamisításban, sir?

— Ha szükséges lesz, igen, mert lady Chaun-
try maga fogja kieszközölni büntetlenségemet, —
viszonzá Dove Laurence. — szólj tehát: akarsz-e
maradni? Fiatal és szegény vagy. Társnak akar-

Először is neven nem Dove Laurence, hanem Courtney Cecil. Midőn huszonkét éves voltam, akkor a baráti viszonyban élt a Harcourt család, melynek egyik tagja volt a Harcourt család. Midőn leányunk Bella, két hónapja volt, mr. Harcourt Tracy katonai kezdte háznakat. Nőműző a legnagyobb tiszteltet közlekedett, s később nyíltakozott nekem szolgálatot tenni. Egyik barátja, ki a város közelében lakott, számvevőt keresett, s bármily fiatal voltam is, azt hónapig minden a legismábban látszott meg, midőn egy ízben hírtelen hazamenne láttam, midőn Harcourt Tracy nőmtől búcsuzva, őt gyöngéden megcsókolták. Mégiesen felelőre vontam, mindkettőjüket szemrehányásokkal illetem s mr. Harcourtnek megírtam, hogy valaha még házam küszöbét át- lépje. E közben haragom hevében oly szokat éjttem ki, melyek sőtök voltak ugyan, de egy- szermind jogosságtak is. Mr. Harcourt fenyegető arccal távozott, s bosszút esküdtött ellenem, melyet csakhamar végre is hajtott. Mielőtt egy hét eltelt volna, számadásaimban utalványt találtak forgalomban. Elhíszed nekem, vagy nem, de biztosítalak, hogy oly igazán, amint egy isten van, épen oly ártatlan vagyok abban a büntényben, mint te. Azonban Harcourt Tracy cselekvő gyűlölete egész

— 55 —

gazdasszonya, szobájába lépve — bocsásson meg, ime egy levél az ön számára.

Tom kíváncsian nyult a levél után. Az egész világon egyetlen egy személy volt, ki valaha irt neki, s az Jessie volt.

Szive elszorult midőn megpillantá hogy a boríték széle fekete : a címet azonban Jessie írta, tehát ő még az élők közt van.

Midőn a gazdasszony kiment a szobából, Tom leült s felbontá a levelet remegő mohósággal.

Részletes ecsetelését tartalmazta a levél a szegény öreg Spanker szerencsétlenségének, melyet a wolverhamptomi vendéglőben az öreg bohónak is elbeszéltek.

Ez azonban még nem volt minden.

A levél említett még egy oly körülményt is, mely Tomot arra indítá, hogy elfogadja Dove Laurence javaslatát.

Az öreg Sparks halála által Jessie anyjával együtt nagy szükségbe esett, mert az öreg csak jelentékeny adósságokat hagyott hátra. A szegény leány kinyilatkozatá, hogy midőn a levelet írja, a legszükségesebb dolgokat nélkülözi, s kérdé Tomot, mint egyetlen barátját, hogy tehetségében áll e rajtuk segíteni.

A választ erre a levélre el lehet gondolni, s midőn a következő reggel Tom megjelent az irodában, főnöke már arcáról leolvasá, hogy az éjet komoly megfontolással tölté.

— Nos, Tom, — szolt az ügyvéd, — elhoztad a címtábla mintáját?

— 62 —

veszéllyel szemben, s irnokát szigorú tekintettel szemlélte. — Tehát, — szolt — azalatt míg téged szolgálatomban foglalkoztatattalak, cselekedeteimre nézve saját véleményed alkottál? Nem rossz! Szabad kérdeznem mit tudsz arról az ügyről? — Nos, azt gondolom, hogy lady Chauntry még el, s hogy neve tulajdonképen lady Harcourt, hogy én mr. Dove szintén tudja ezt; hogy én a szegény nőt fával együtt jogába segíthetné, csak akarnia kellene, hogy a jelenlegi lady Harcourt barátja, vagy rokona önnök, s hogy önnök mind en cselekedetet a lady Bella anyja és sir Tracy iránt való bosszú vezérli. Az ügyvéd eme beszéd alatt irnokára oly tekintettel vetett, melyben a meglepetés, harag és nyugtalanság volt vegyülve. — S aztán, — szolt hörgő hangon, — szándékosd talán azt amit tudsz az érdekelte teleknek elárulni? Míg minden titkomat kikémleled, összegegyeztetetők tartod lelkiismeretteddel azokat kifizetni? Mondok neked valamit, Spaks Tom, te nem ismered a dolgok valódi összefüggését, s így nem is vagy képes cselekedeteim értéket vagy értékelenséget, meghatározni. Míg az azonban enyit tudsz, még kevéssel többet akarok neked mondani. Az ügyvéd fölemelkedvén az ajtóhoz lépett, azt megnyitá s kitekintett, megnézendő, hogy nincs-e valami leskelődő a közelben, Aztán visszatevte a kulcsot, így szolt: szatérve helyére, így szolt:

— 54 —

— 47 —

kerüljön! — Nem vártam, hogy még többet is halljak, hanem távozni igyekeztem, nehogy alkalmuk legyen a gazoknak engem hatalmukba keríteni. Tudtam, hogy bátyám hova készült menni, miért is a közelfekvő vendéglőbe mentem. Most e szerint egyedül vagyok, s valamint magamon akarok segíteni, épen úgy rajtad is óhajtok segíteni, bátyám dacára. Ne félj. Mondd, hogy velem akarsz jönni, s mielőtt megvirrad, anyádnál leszesz.

A hang melyen ezt mondá, oly őszinte volt, hogy Harry pillanatig ingadozni kezdett, s hajlandónak érzé magát, mindent kockára téve, velemenni.

A történet utolsó részét kivéve, azt tudni illik, hogy Dick egyedül van, kivéve, tényleg meglehetősen igazat beszélt, s ha Harry vele megy, bizonyára minden tőle kitelhetőt elkövet arra nézve, hogy őt anyjához vezesse.

Azonban mindamellett is nehézségekre bukkant, vagy pedig agyának bűnös működése más gondolatott vehetett volna, s így csak jó szellem volt, mely Harrynak ezt sugta:

— Vonakodjál.

Az öreg Davy intései is élénken fölmerültek emlékében, s szilárd hangon így szolt:

— Nem kétkedem annak valóságában, amit nekem mond, sir, de mégsem mehetek önnel, mielőtt Damer urat meg nem kérdezem, s aztán ez is bizonyára majd velünk akar jönni.

Dick türelmetlen mozdulatot tett.

— Ah, ostobaság! — szolt, — anyád látni akar téged, de nem két olyan csavargót, mint

Az ügyvéd most visszanyerte önjurimát a tulajdonkép mondanom kellene.

gyök, kötelességem tiltsa megmondanom azt, amit többé vele foglalkozni s amíg önnek írni akarok. A Chantray család ügyeit gondolom Nem akarok ami szívét nyomja, s megtenni, amit jogosnak vél. Tom hebegetve, bár el volt határozva megmondani.

— Nem, sir, nem úgy gondolom, — viszonzá kezére dolgozhatol? Nemde eltaláltam? már anyit tudsz a jogtudományból, hogy magad hát, ha kédenem szabad? Azt véled talán, hogy dos kopé vagy. El akarsz hagyni? Mit tudsz te- — Ha, ha, ha! — szolt, — te valóban bolon-

tetett. metelve letörtülte, miközben vidám kacagást erő- rzködnek, zsebkendőjét kivéve, azzal arcát is- nek alárendeltje előtt, ha annak szavaira meg- ban meggondolja, hogy mily kúliönösnek tetszhet-

Az ügyvéd halotthalvány volt, mivel azon- igen sokat tudok. megsejteni a tartozó tisztelet — mivel talán igen

— Mivel, sir — mivel — nem szeretém — És miért? — Igen, sir. — El akarsz menni? — szolt,

gánkvill. A jogtudós inkább a bámulat miatt volt ma- a nyilatkozat, igen távol esnénk az igazságtól.

Ha azt mondanánk, hogy Doret meglepő ez valóban, s így talán legjobb lenne, ha el-

Davy és unokahuga Te egy báróság örököse vagy s anyád bizonyára nem nézné jó szemmel, hogy ily csőcselékkel érintkezel. Jőj; menjünk.

E szavakkal karon ragadta Dick a fiut, Harry azonban ismét kiküzdte magát.

— Nem megyek, — szolt, — ha Nellynek és nagybátyjának nem szabad velem jőni, úgy én sem megyek.

Dick mohón körütekintett.

Senki sem mutatkozott.

— Velem fogsz j ni. — kiáltá. — Jőj önként, vagy kényszerítlek.

Alig mondta ki ezt Dick, midőn Harry az öröm felkiáltásába tört ki.

— Ott jó Davy bácsi! — kiáltá. — Majd meglátja ön most, hogy csakugyan önnel kell-e mennem!

Dick a ház felé tekintve, látta, hogy Harry valót mondott.

Az öreg bohóc gyors léptekkel közeledett feléjük.

— Megbánod még ezt, bolondos fiú! — ki- álta Blithedale vagy Slingby Dick, miközben hirtelen elfutott.

A kis ház lakói ezen az estén nyugtalanul mentek aludni.

Az a körülmény, hogy a Blithedale testvérek felfedezték tartózkodásuk helyét, oly szerencsétlenség volt, mely őket arra kényszeríté, hogy ismét meneküljenek.

Az öreg bohóc, ki arra nézve, hogy Harry mi módon adassék vissza barátainak, lehető téves

rencsétlenségbe döntötte. Tehát egyáltalán nem jelleme van önnek, s hogy ön anyámat is sze-

“Anyámtól hallottam, meyyire elvetemült

egy hangzolt: mutatá meyyire az anyja leánya volt. A válasz

széjék, míg végül, midőn tizenegy éves volt,

Ismételve megkísértem, hogy leányommal be-

korlatot szerezni.

rült nekem az ügyvédkedésben meglehetősen

Nyugodtan tartván magam, lassankint sike-

ki azonban ijedten felsikoltva elfutott előlem.

hatóságával. Velelenni találokotam gyermekemmel

fenygegetett, hogy ha zaklatni fogom őt, följelent a

azonban megveto választ kaptam, melyben azzal

Gyermekemet látni óhajtván, irtam neki,

szabásu életmódot követett.

szé ezen, lady Moreton nevet vett föl, s nagy-

Velelenni viszontláltam őt, neml vagyon

Ettől az időtől fogva nem hallottakfelőle semmit.

vagy elhaboltatott, s hogy aztán kedvese elhagyta.

urtnak, hogy neki gyermeket is szült ki meghalt

hogy nóm nyilvános kedvese volt a hatal Harco-

Az első hír mely itt ream vart, az volt,

lyéről megszököm, s isszaterem Angolországba

Negy év mlva sikertült száműzetésem he-

találtatván, tíz évi deportácóra ítéltem.

Mindennek a vége az lett, hogy bünösnek

nukép.

lajdon nomet is fel tudták ellenem használni ta-

sergeg ellenem szló bizonyítéket kerített elő, s tu-

Vajon ez a saját rokonaitól gyűlölt, szerel- mében csalódott, neje által szégyennel borított, barátja által megcsalott, gyermeke által megta- gadtatott ember, ki a körülmények láncolata ál- tal mintegy kényszerítve volt a rossz roszszal fizetni részvétre vagy megvetésre méltó-e?

A mi Spanker Tomot illeti, ő midőn az iro- dából kilépett, anyira fel volt izgatva, hogy sem jobbra sem balra nem tekintve, sietett az utcán, s meg nem állt míg a keresz utcaában egy em- berrel összeütközve önmagától nem kérdé:

— Ugyan miért futok enyire?

Az utóbbi pár óra eseményei mindenesetre elegendők voltak arra, hgy őt felrázzák, még ak- kor is, ha a legmélyebb lethargiába létt volna sülyedve.

Társ legyen a virágzó üzletben, ez idősze- rintí főnöke ajtaján azt olvassa; „Dove és Span- ker“, Sparks Jessiet nőül vegye és . . .

— Megállj! — gondolá Tom, csak ne oly sebesen. Csak mindig egyet egyszerre.

Különben is vajon minden becsületesen és rendén történt-e? Az ügyvéd valót mondott neki? Vagy talán csak eszközeül akarja őt fölhasz- nálni?

— Jól fogok eselekedni, ha éretten meg- fontolom a dolgot. — szolt Tom a midőn kicsiny szobájába lépett, hogy a thea mellett az átélteket mégegyszer meggondolja.

Azokban itt sem maradhatott zavartalanul.

— Bocsásson meg mr. Spanker, — szolt

mázban: Luchs Rudolf, az Est-ezred káplárja, képzett építész, ki a budai Mátyás-templomnál az építés vezetője volt.

Gerlóczy Károly alpolgármester Párisba utazott, hol a fővárosi hatóság által kiállított tárgyak viszaküldése fölött is örködni fog.

Múlt vasárnap csakugyan megjelentek a királyi kéziratok, melyekkel Tisza Kálmán a pénzügyi s b. Wenckheim Béla a belügyi tárca ügyeinek ideiglenes vezetésével megbizattak, Széll Kálmán pedig a pénzügyek ideiglenes vezetésétől végleg fölmentetett.

Tolnay Lajos, a magyar államvasutak igazgatója, miniszteri tanácsosi címet és rangot kapott; Nikolicz Ulászló, a király személye melletti minisztérium titkára, hű és buzgó szolgálatai elismerésül osztálytanácsosi címet; Erdélyi Béla min. segédfogalmazó pedig, (a Vitkovics ünnep alkalmi költeményének szerzője) miniszteri fogalmazói címet. — Szilágyi Sándor min. titkár e hó 7-én kelt királyi elhatározással nevezetett ki az egyetemi könyvtár igazgatójának.

Az esztergomi primás herceg e hét végén Budára jó bérnél. Jövő vasárnap Ó-Budán és a Józsefvárosban bérnél, hétfőn (21-én) a budavári helyőrségi s a belvárosi plébánia templomokban. 24-én pedig a terézvárosban. Megemlíjtük ő eminenciájáról, hogy a bukovinai józseffalvi új templom számára Szent-István királyt ábrázoló nagy oltárképet festetett Jakobey Károly által s azt gazdag aranyozású, széles keretben küldeti el. Megemlíjtük továbbá azt a levelét, melyben a pozsonyi főispánt fölkererte, hogy a bizottság mely az ő pozsonyi palotáját egyetem számára akarja kérni, ne fáradjon hozzája, mert ő a palotát nem engedheti át. A mi az új egyetemet illeti, Szegeden felszólalás történt, hogy ott mint a magyar alföld központján nem Pozsonyban, az ország szélén kellene azt felállítani.

A póttartalékosok számára vasárnap éjfélkor örömsürgöny érkezett a hadügyminisztériumtól. „Azonnal hazabocsátandók.“ Az öröm annál nagyobb volt, mert többnyire családos emberek. Tegnap d. e. tíz óraker bocsátották el őket.

Pestmegyének tegnap rendkívüli közgyűlése volt a jövő évi költségvetés ügyében. De mielőtt ezt tárgyalni kezdték volna, a főispán jelenté, hogy a belügyminisztérium a Földváry Mihály alispán elleni fejelemly ügyben hozott ítéletet helyben hagyta s egyszersmint felhívta az alispánt: foglalja el újra hivatalát. S az alispán elfoglalta, többi közt kijelentvén, hogy minden fezzesség nélkül teheti ezt, miután a

közgyűlés mar előre megadta neki az elégtételt. Ilkey főjegyző éjlenzések mellett, meleg szavakkal adta át újra neki a megye pecsétjét.

Az akadémia második osztálya, Horváth Mihály halála következtében Pauler Tivadart választotta meg ideiglenes elnöknek. Állandót a jövő évi nagygyűlés fog választhatni. Az osztály Salamon Ferencet kérte föl, hogy tartson emlékbeszédet Horváth Mihály fölött. a jövő nagygyűlésen pedig indítványozni fogja, hogy az elhunyt történetíró arcképét függeszszék föl az akadémia képes termében.

A főváros szerdai közgyűlésén az artekzi kút furásáért Zsigmondy Vilmosnak megszavaztak húszezer forint tiszteletdíjat. Dávid Vilmosnak négyezeret, Zsigmondy Bélának pedig kétezeret, noha többen sokalták az összeget, melyet kölcsönből kell fedezni. — Aztán megválasztották Matuska Alajost másodosztályú tanácsjegyzőnek, Unger Jenőt pedig másodosztályú árvaszéki jegyzőnek. — Az erzsébetteri kioszkot az eddigi bérlő Reichnak határozta el kiadni hetedfélezer forintért, mely összeg az eddigi bérnek felénél is kevesebb. — Végül vita volt a somogyi körirat felett s a többség Busbach Péter indítványa szerint elhatározta, hogy pártolja a köriratot, mely a „házánkra veszélyes“ keleti vállalatért az összes kormányt felelősségre vonatni kívánja. Ez irányban Budapest is kérelmet intéz a képviselőházhoz.

Nagy Margit urhölgy H. falváról 520 gramm tépést küldött sebesültjeink számára szerkesztőségünkhöz. Átszolgáltattuk rendeltetésé helyére.

A szabadkőművesek központi segélyező bizottsága Kammermayer polgármesternek ezer forintot adott át a mozgósítottak családjai számára.

Az aradi szoborminta kiállítása 389 frt 70 krt jövedelmezett a honvédmenedék háznak.

Szapáry Gyula grófnak a párisi közkiállítás végrehajtóbizottsága elnökének a budapesti kiállítók pompás díszalbumot nyújtottak át. A gróf melegen megköszönte kitüntetést.

Hymen.

Debrecenben br. Fekete Ferenc huszár főhadnagy esküvője szombaton ment véghez Desseffy Eliz grófnővel; tanuk báró Koburg tábornok és Bay Bertalan voltak; nász után a fiatal pár Párisba utazott.

Dr. Nagy János kolozsvári egyetemi tanácsjegyző e napokban vezetette oltárhoz Gáll Róza kisasszonyt.

Kolozsvárról írják, hogy Székely István táviró tiszt s tartalékos had

nagy esküvője e hó 8-án volt Duha Malvin kisasszonnyal Novojban.

Dr. Késmárky Tivadar orvos egyetemi tanár eljegyezte Trefort Anna k. a. t. a miniszter legifjabb leányát.

Vadon Sándor ügyvéd nőül vette Kovács Erzsike k. a. t. Szoboszlón.

Gencsy Béla földbirtokos egybekelt Patay Margit k. a. -nyal Gombán.

Ifj. Tiltser Ede egybekelt özv. Demeter Miklósné asszonnyal Gyergyó-Szent-Miklóson.

Aulich Emil dragonyos kapitány nőül vette Légrády Erzsébet kisasszonyt Albert-Irsán.

† Halálozások.

Özv. Siebenfreud Jánosné élete 74. évében Nagyszombaton meghalt.

Tóth Sándor, nyugalmazott tábornok, e hó 4-én, 66-ik éves korában jobblétre szenderült.

Mihelffy Mór meghalt Nagyváradon 59 éves korában.

Konner Károly plébános meghalt 51 éves korában Pécsen.

Özv. Szilágyi Lajosné, szül. Csáky Anna asszony elhunyt N.-Váradon.

Bauer Ede s.-tarjáni cath. tanító meghalt.

Özv. Szigethy Jánosné, szül. Kelemen Zsuzsánna asszony 90 éves korában elhunyt Kaposvárott.

Luchs Rudolf budapesti építész Tuzlában meghalt.

Willecz Vilma kisasszony elhunyt Sopronban.

Katona Lajos balkányi földbirtokos elhunyt Debrecenben.

Toth Lajos, fűszerkereskedő elhunyt Szegeden.

Axman József, a budapesti „Flóra“ gyár igazgatója tegnapelőtt meghalt.

Brocken Lajos ev. lelkész, volt 48-iki honvéd, élte 51-ik évében Domonyban meghalt. Köztiszteltben álló derék férfiú volt.

Vegyes hírek a vidékről.

A gödöllői udvarnál mult szombaton Valeria hercegnő mulattatására zsákfutási versenyt rendeztek. A királyné szerencsés s három fiatal lovász a parkban versenyeztek a cél felé, nyakig zsákba kötve. Ily módon a gyerekek inkább ugráltak, mint futottak; olykor bukfencet hánytak az akadályon (egy köteg zsúp) áthúperegtek. Ez akadálynál szalámidarabok stb. voltak felkötve, mit a versenyzőknek szájukkal kellett elkapni. Persze furcsa látvány volt, min a kir. főhercegnő nagyokat kacagott s a királyné is józuen mosolygott. Verseny végén a futók mellére három-három ezüst tallért tűzött.

Marosvásárhelyt a Bem-szobor

bizottsága most van alkuban a talapzat és rácszat elkészítése iránt; öt-hatezer forintba fognak kerülni, azonkívül hogy Ditró községe vagy háromezer forintot képviselő munkát ajánlott föl a kellő márványkő adása és a Marosig leendő szállítatása által.

A Tisza és Duna közt is oly nagy szőlőtermés volt, minőre 1834 óta nem emlékeznek; sok a karcos, kevés a hordó.

Pásztón a kaszinó nem akarta átengedni termét a sebesültek javára rendezendő hangversenyre, a mit a lapok méltó megrovással említenek.

Hordó téglából. Hazánk legjelesebb borászainak egyike: Dományi József gyoroki pincéjében most igen figyelemre méltó művön dolgoznak. Nevezett borász ugyanis, ki a borászati technika legújabb vívmányait figyelemmel kíséri, s a hol csak teheti, maga is érvényesíti, legújában németországi szakférfiut: Belka Antalt hívott meg s általa két, 500 akónyi térfogatú hordót építtetett téglából, melynek belseje, hogy a bor tiszta ize s zamata állandóan megóvassék, az arra egyedül alkalmas skót portlandi cementtel vonattott be. A két egymással összekötetésben épített hordó minden tekintetben kényelmesen hozzáférhetővé s kezelhetővé van építve, s mindkettő összesen csak 9 lábnyi tért foglal el, mi helykimélys szempontjából is igen lényeges előny, mert lehetővé teszi kis pincehelyiségekben is aránylag nagymenyiségű bort elhelyezni. — Az említett két téglahordó már teljesen elkészült, s megérdemli a borászat iránt érdeklődők részéről a figyelmet.

Vegyes hírek a külföldről.

Király és királyné ő felségeik a jövő april 24-dikén tartják ezüst lakodalmukat. Huszonöt év előtt, e napon léptek oltár elő. Bécsben a már belső fölszerelésében is csaknem egészen kész fogadalmi templomot az ezüst menyegző napján fogják megünnepelni.

A hadügyminisztérium megbízottja: Merk ezredes Bécsből és Sándor württembergi herceg Livnóból Philippovics tábornagyhoz mentek értekezni vele a hadsereg egyrészének hazabocsátása iránt. A multheti nagy kormánytanács elvében elhatározta, hogy haza eresztenek anyit a hadseregből, a menyit csak lehet. A gyakorlatban azonban ez a menyiség aligha lehet igen sok. Még b. Simonyi Lajos is, a megszállás kárkozatója, azt mondá a király előtt, hogy ha már megtörtént, tartsunk Bosniában

oly tekintélyes haderőt, hogy biztosítva legyen minden katasztrófa ellen, akár a fölkelők, akár Szerbia vagy Montenegro részéről. De van más fontos ok is. Nevezetesen Bulgáriába gyanusan szaporítják az orosz haderőt s az sem lehetetlen, hogy orosz és török összesövetkeztek, mindketten ki akarván vonni a berlini szerződés kötelezettségei alól magukat. Nem lehetetlen, hogy a porta megegyezésével vonultak az oroszok Konstantinápoly alá, ami fölriasztá az Angol kormányt, mely hajóraját ismét a török főváros közelében akarja rendelni. Gyanus, hogy Osman basa e napokban küldetésbe megy Tottleben tábornokhoz. Midőn minden jel arra mutat, hogy a porta inkább kíván Oroszország vazallussá lenni, mint Anglia és monarchiánk barátja maradni, akkor ne kecségtessük magunkat azzal a reményvel, (bármint biztat is egy pár bécsi lap, hogy a megszálló sereg létszámát nagyon alászállíthatják; inkább attól félhetünk, hogy az eddiginél nagyobb, nehezebb föladatak is fordulhatnak elő.

Egy magyar fu hős-tette. Emich Gusztáv ur 100 frtos állampapirt küldött volt Philippovich főhadparancsnoknak azon kérelemmel, hogy ez állampapir oly magyartisztnak adassék át, ki kiváló hős tettet vitt végbe. Emich ur erre vonatkozólag a következő levelet vette:

Cs. kir. II. hadsereg parancsnokság, Szerajevó, 1878. okt. 1. Uraságodnak f. é. szept. 7 ről kelt levelét vettem, s óhajához képest, a levélhez mellélkelt 100 frt osztrák államadósági kötvényt, a megjutalmazási indítványok megtételére alakított vizsgálati bizottság egyhangu határozata alapján Szekulics Imre, arany vitézségi éremmel kitüntetett káplárnak a Caesarevics Sándor orosz nagyherceg nevű, 61 dik számú gyalogsági ezredből, adtam át. A nevezett káplár bátor tettének leírása ide mellélkeltetik. Midőn uraságodat erről értesitem, köszönetemet fejezem ki a hazafiui adományért, melynek ön oly nemes rendeltetést adott. A tudatnak, hogy legfelsőbb hadura kegyteljes elismerésén kívül, polgártársai elismerését is kinyeri, e tudatnak minden katonát a legnagyobb fokra kell föllelkesíteni s ez hatalmas ösztökélést képez hősi tettek végrehajtására. Fogadja stb. Philippovich tábornagy.

A ténnyállás: A Dobesnicából Gracsanicába való visszavenulás alkalmával a Caesarevics Sándor orosz nagyherceg nevű 61-dik számú gyalogezred 8-dik osztálya képezte az előcsapatot, s azzal meg volt bizva, hogy az erősen utánnomuló ellenséget egy hadállásban feltartóztassa. Midőn az ellenséges had-

osztály rohamot kísérelt meg, mely azonban élénk tüzelés által visszatartott, az ellenséges hadállás élénk lovagló zászlóartó elesett és mintegy száz lépésnyire a rajvonal-tól fekvé maradt. A parancsnok felhívására, hogy kinek van bátorsága a zászlót elhozni, azonnal e szavakkal ugrott elő Szekulics Imre káplár: „Én el fogom hozni a zászlót.“ Erre előtört egy közvitéz kíséretében, a ki azonban a féluton visszafordult. Szekulics a rémületesen kiáltozó ellenség leghevesb tüzelése között előtört a zászlóvivőre, ki a földön fekvé, pisztolyát akarta elszűtni. Szekulics szuronyával leszúrta a zászlóartót, elvette kezéből a zászlót, s azt magasra fölemelve, lassu leptekekkel elhozta hadosztályához. — Tegetthoff altbnagy s elnöke a megjutalmazási vizsgálati bizottságrak.

A pápal nuncius Kalocsán. Kalocsáról okt. 14-ről írják nekünk: Mult szombat este az érseknek ritka vendége érkezett. Jacobini a pápa bécsi nagykövete látogatta meg, ki bizonyára meg volt lepve ama fényes fogadtatással, melylyel kitűnő házi gazdája fogadta. A gőzhajó-állomásnál a főkáptalan, szolgabíró, a város és nagyszámu lovasság várta őt, hogy bekísérje a városba, hol az utca, melyen át érkezett, ki volt világitva. A tűzoltók fáklyái mellett, nagy közönség élénk éljenek közben 8 órakor végre megérkezett az érseki palotába, melynek lépcsőinél fogadta az érsek először, aztán a márványteremben, mely ragyogott a csillárok tüztől, diszes közönség előtt üdvözölte másodszer oly mesteri ékes-szólással, mely mindig bámulatba ejti a hallgatókat, s ugy látszott, magát Jacobinit is, mert többször igen élénk mozdulatokkal kísérté a latin bessédet. Ezután ő válaszolt olasz kiejtéssel szintén latinul, oly könnyvedén, vidáman, mintha barátait üdvözölte volna. Mindkét beszédet harsány éljenek zárták be. Erre rövid bemutatás kezdődött, s a fogadtatás véget ért.

Szantpétervárott alaptalannak nyilvánítják a hirt, hogy a cár Livádiában a lemondásról gondolkodnék a trónörökös pedig alkotmányos intézmények behozatalát ohajtaná.

A szultán levelet intézett Sir Ali afgán emirhez, hogy mint jó muzulmánhoz illik, egyezzzék ki Angliával barátságosan.

Az „Illustration“ legközelebbi száma rajzban mutatja be Zubovics Fedor vizátgázoltatási próbáját katonákkal s tisztek jelenlétében; a kép aláírásában a honvédfőhadnagy „lieutenant autrichien“-nek van nevezve.